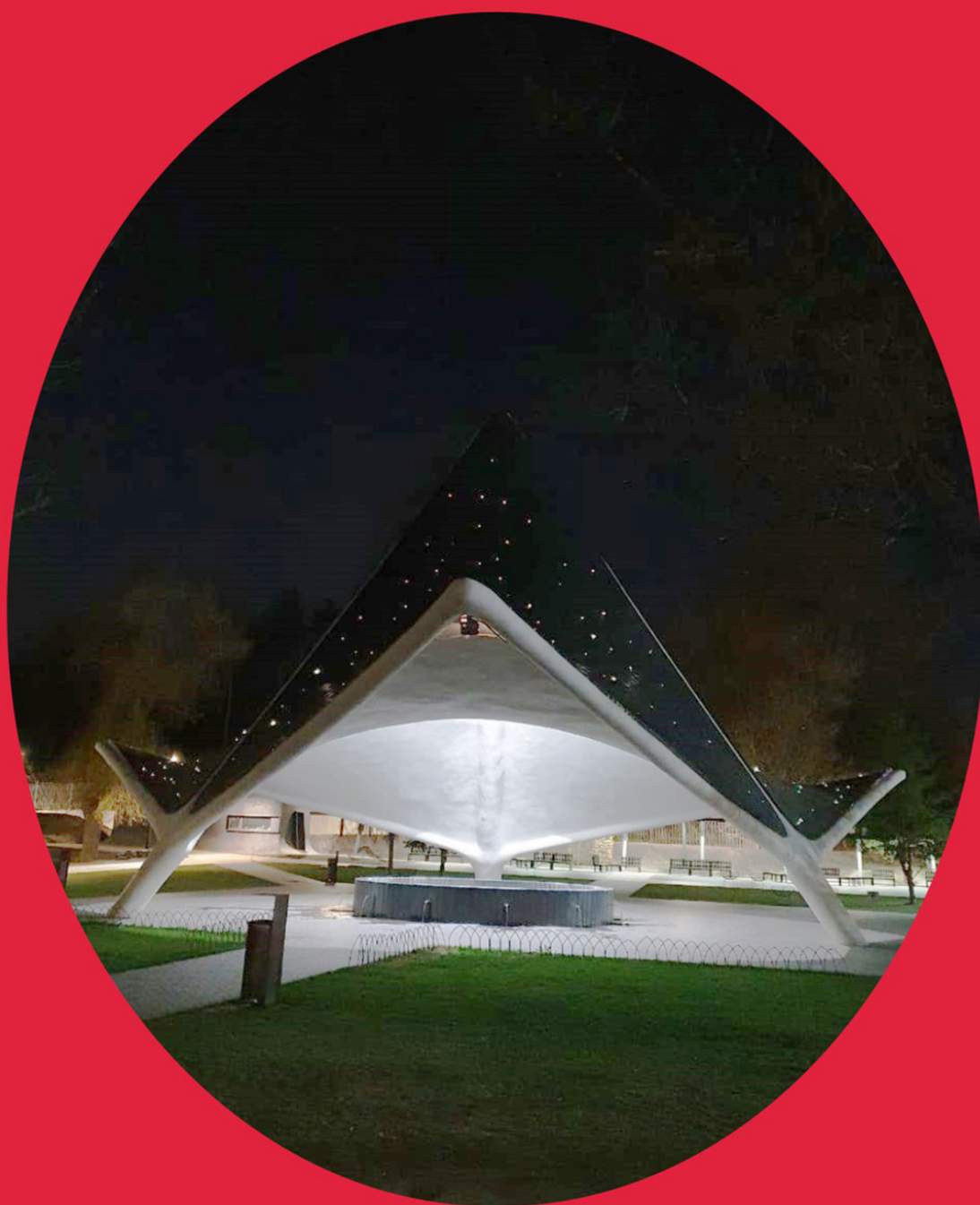

КСЕНІЯ ЦИГАНЧУК

КУБИК РУБІКА

FOLIO

ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ДЕТЕКТИВ

Ксенія Циганчук
Кубик Рубіка

Автор надзвичайно вдячна за допомогу в створенні книги працівникам харківської поліції підполковнику Андрію Шарніну та майору Антону Санкіну, а також керівникові патрульної поліції м. Рівне Сергію Мерчуку, лейтенантам Ірині Середі, Василю Грицюку та іншим патрульним за надані консультації.

Засновано на реальних подіях. Усі імена, дати та локації змінено. Додана авторська інтерпретація. Епізоди викликів патрульних описані на реальних подіях.

© К. А. Циганчук, 2020

© І. М. Дубровський, ілюстрації, 2020

© Видавництво «Фоліо», марка серії, 2019

* * *

Харків. Субота, 14 вересня 2019 року. 08:31

Вуличний кіт кинувся під ноги, налякавши її мало не до смерті. Важко дихаючи й усе ще тримаючись за серце, жінка провела поглядом тварину, яка, не менш злякана, чимдуж віддалялася.

– Еще черного кота мне не хватало! – стиха сказала собі спересердя. – Откуда это он так убегает? – зацікавилася, хоч насправді прекрасно знала відповідь: кіт вибіг із двору її нового будинку, легко пролізши крізь поіржавілий кований паркан.

Очевидно, несподівана гостя ненароком потривожила його, коли спробувала відчинити скрипучу огорожу.

Жінка озирнулася і поглянула на старий особняк. Через зарості на подвір'ї він видавався ще похмурішим. Обдертий, занедбаний... Дім відчайдушно потребував ремонту. Чоловікові цей будинок припав до вподоби, і він відразу придбав його, коли ріелторка повідомила про зниження вартості. Двоповерховий, з високими стелями та напівовальними великими вікнами зверху. Ліпнину на фасаді та білі колони, що вивищувалися аж до даху, її чоловік вважав найголовнішими окрасами. А ще балкони, зроблені півколом і прикрашені білою балюстрадою. По центру під дахом розмістилася величезна імітація гербу: два амури з обох боків, що немов стоять на захисті. Для поціновувачів старої архітектури – неймовірна краса.

І все б нічого, тільки їй тут страшенно не подобалося. Якесь неприємна аура, чи що? Вона ніколи не почувала себе комфортно в будинках з історією. Ні, не тому, що вірить у привидів, якраз навпаки. Проте в цьому місці хтось довгий час мешкав, переживав найрізноманітніші події свого життя і, з великою імовірністю, колись хтось тут помер. А якщо саме тому цей будинок і вирішили продати?

Прихід сюди Дарія Миколаївна відтягувала стільки, скільки могла. Якщо точніше – майже два місяці. Чоловік купив будинок і поїхав до Києва залагоджувати інші справи. Але скоро повернеться. Вона ж пообіцяла за його відсутності роздивитися й подумати про ремонт та дизайн. Сам він таким займатися не любив, а Дарія навпаки – двадцять років пропрацювала дизайнером і вважалася однією з кращих у місті. Тож кому, як не їй?

Час нарешті роздивитися нову власність.

Повз пройшов молодий хлопець, із цікавістю зиркнувши на нову господиню. Наскільки було відомо Дарії, приміщення довгий час стояло без господарів саме через надто високу ціну. Жінка провела незнайомця поглядом, ще раз роздивилася порожню вулицю: кілька житлових будинків у занедбаному стані, зо два в повністю розваленому. І це попри те, що територія майже в центрі. Пошукала поглядом кота: мов крізь землю провалився.

«Надо было хоть детей с собой взять», – несподівано спало надумку. Але ті солодко відсипалися після тижня ранкових університетських занять, тож насправді вона б ніколи не наважилася їх будити.

Скрипнули ворота, і Дарія зайшла на територію. Увесь інший світ відразу залишився позаду: тут панувала неприродна тиша. Різкий вітер жбурнув в обличчя пил і рано опале листя. Прочистивши очі й відкашлявшись, знову роздивилася. Порожньо. Вночі їй погано спалося, та тільки зараз вона усвідомила: причина – небажання йти сюди. Знову серйозно подумалося, що варто було почекати, поки прокинуться діти. Тим паче, вони хотіли піти.

Асфальт на подвір'ї геть не пасував до старовинного будинку. Хіба тим, що теж давній і побитий. Зовсім поряд почувся шум, і вона різко зупинилася. Горобець на дереві. І ще один. Птахи кілька разів цвірінькнули й полетіли. Ці живі створіння зовсім не пасували мертвій тиші та якійсь моторошній атмосфері.

«И заросли эти нужно будет посрезать», – зазначила подумки.

Ще раз уважно роздивилася довкола, загорнулася сильніше в пальтечко (вітер сьогодні холодний, як ніколи) й рішуче попрямувала до входу. Ключ у замку знехотя повернувся, і вже за мить вона нарешті потрапила в нову оселю.

До цього вона була тут лише раз, коли вперше приїхала з чоловіком на оглядини. Ріелторка розповідала, коли був побудований будинок, проте Дарія пропустила цю інформацію повз вуха. Яка різниця? Збудували давно – зрозуміло як Божий день. Дарія не належала до людей, яким таке цікаво. Найбільше її хвилювало те, скільки чоловік вклав у цю розвалюху. І скільки їм ще доведеться вкласти в ремонт.

У будинку пахло сирістю та пилом. А ще тут аж ніяк не було тепліше. Побиті вікна створювали сильний протяг, тож холод у приміщенні відчувався навіть сильніше. І попри «провітрювання» запах однаково був не з найкращих. На підлозі виявилось чимало сміття, серед якого навіть битий посуд. «Певно, його розбили, коли переїжджали. А пізніше ніхто навіть не потурбувався, аби прибрати».

Увімкнула світло. Воно відразу розлилося по усьому приміщенні, тьмяне, тому не дуже корисне. Роззираючись, проминула широкий темний коридор, який привів її до величезної вітальні. Праворуч зауважила сходи на другий поверх. «Всё по очереди», – наказала собі, роздивляючись вітальню.

На деяких вікнах досі лишалися старі завіси, інші були без них, і саме завдяки ним до помешкання проникало бліде ранкове світло. Тут і досі лишалися меблі від попередніх господарів, вкриті білими простирадлами.

«Всё в мусор», – швидко вирішила, скривившись.

Дарія Миколаївна пройшла повз них, роздивляючись. Кілька разів випадково наступила на бите скло, подумки вилаялася.

З-під простирадл визирали ніжки стільців та столів. Її погляд зупинився на величезній софі, теж дбайливо захованій під старим сукном. Скільки років цим меблям?

Піднявся вітер, немилосердно вивертаючи старі запилені завіси на битих вікнах. Дарія Миколаївна злякалася, але швидко примусила себе опам'ятатися й зосередитися на приміщенні.

Від побаченого серце знову стислося, і вона вкотре подумки вилаяла чоловіка за його любов до антикваріату.

– Что за...

Жінка рішучим кроком обійшла диван, прямуючи до стіни, поряд з якою з-під простирадла визирало величезне дзеркало. Вона ніколи не бачила, щоб дзеркало ховали за чорною тканиною. Під ногою вкотре хряснуло сміття, та цього разу вона навіть не звернула увагу.

– Странные люди здесь жили, – з відразою роздивившись дзеркало, жінка знову роззирнулася.

Тепер вона точно знала, яким стане її перший крок: викликати вантажників, аби прибрати всі зайві речі з цього будинку. Якщо точніше – викинути все.

– О Господи! – єдине, що спромоглася вичавити з себе, побачивши біля дивану «сміття», на яке наступила дорогою до дзеркала.

Рештки. Людського скелета.

— О Господи! — єдине, що спромоглася
вигавити з себе, побачивши біля дивану
"сміття", на яке наступила
дорогою до дзеркала.

Рештки. Людського скелета.

* * *

Рівне. П'ятниця, 1 листопада 2019 року. 17:31

«Хай тобі! Довбаний ліфт!»

Скляр ще кілька разів натиснув на кнопку виклику, відтак покинув будь-яку надію й швидким кроком побіг із четвертого на перший.

– Доброго дня! – дідусь усміхнувся Єгорові, та слідак швидко оминув його, вдавши, що не почув.

Старий від прикrostі скривився: неприємно, коли тебе так відверто ігнорують. Хіба він чимось заслужив? Зітхнув і продовжив своє сходження на восьмий. Воно давалося йому непросто: після перелому стегна він і досі шкутильгав, ледь волочачи за собою ліву ногу.

Тим часом Скляр нарешті дістався першого поверху. Перекинув сумку з речами з правої руки в ліву й вже потягнувся натискати кнопку відкриття дверей, як десь поряд почулося сердите «Няв!» У напівтемряві (хтось, як завжди, викрутив тут лампочку) Єгор роззирнувся, шукаючи очима Маркіза. Лиш слабке світло від маленького віконця у дверях давало можливість бодай щось бачити.

– Та де ти там? – гукнув після марної спроби помітити його.

– Няв! – вимогливий голос із темряви з боку підвалу.

– Йди сюди, я тебе чекати не буду. Я поспішаю, – нервово кинув погляд на годинник у смартфоні: запізнюється катастрофічно.

Знову протяжний капризний голос. Відтак тварина нарешті вийшла з темряви на тьмяне світло. Рудо-білий домашній кіт на самовигулі. Головний мешканець під'їзду. Скляр частенько зустрічав Маркіза біля під'їзду. Його нявчання означало бажання зайти до будинку чи вийти. Деякі сусіди навіть завозили Маркіза ліфтом на рідний шостий поверх.

Кіт повільно побрів у бік слідчого, глянув на нього, неквапливо потягнувся.

– Б**дь, чувак! Давай швидше. Я запізнююся на потяг.

Скляр нарешті натиснув на кнопку й відчинив двері, надаючи можливість тварині пройти першою. Та кіт не поспішав. Перед самим виходом він зупинився й сів, пильно роздивляючись Єгора.

– Няв!

– Б**дь, ти виходиш чи ні? – обурився поліцейський.

Залізні під'їзні двері відчинилися ширше – то з протилежного боку сусідка, восьмирічна дівчинка, потягнула їх на себе. Від несподіванки Єгор зробив крок назад. Дитина чомусь теж не поспішала. У своїй рожевій довгій куртці та сірій шапці з балабоном вона мала досить милий вигляд, та Скляр не надто любив дітей. Особливо маленьких.

– Проходиш? Чого чекаєш? – роздратовано поцікавився Єгор в неї.

«Стала в проході – не вийти».

Дівчинка не зрушила з місця. Лише мовчки з усмішкою подивлялася то на кота, то на Скляра. Єгор й сам зиркнув на тварину, проте нічого особливого не помітив. Перевів погляд на дівчинку: все ще роздивляється. Кіт тим часом нарешті підвівся й посунув до виходу. Дівчинка пропустила його, заскочила до будинку, знову з цікавістю глянула на слідчого знизу вверху і побігла до сходів.

– Чого ти на мене так дивилася? – не втримався від запитання поліцейський, одночасно притримуючи двері.

– Га? – дитина зупинилася посеред сходів, що вели на перший. – Ви обоє дуже схожі. Я давно помітила, – знизала плечима й побігла далі.

Ліфт вона і не пробувала викликати.

– Б**дь, краще б не питав, – стиха вилаявся й нарешті вибіг із будинку.

Він відразу зрозумів, що мала на увазі мала. Як і кіт, слідчий теж був рудим. Навіть рудішим. Волосся на голові, руках, ногах, вії, – усе

насиченого рудого кольору. Єгор вже давно звик, що привертає увагу інших своєю зовнішністю.

Та з котом його ще ніколи не порівнювали.

На вулиці відразу відчулася осіння холоднеча. Єгор натягнув на голову каптур, водночас вишукуючи очима Кир'яха. Врешті помітив, як той махає йому рукою з машини, старенької білої Лади.

– Скільки можна спускатися з четвертого поверху? – своїм, як завжди, хриплим голосом спитав Женя Кир'ях. – Ще трохи й запізнаємося.

– Ліфт знову не працює, – відмахнувся, сідаючи на заднє сидіння. – І малі діти тиняються без діла зранку до вечора, – хитнув головою на знак привітання Олексію Войтюку – новому оперативнику, якого нещодавно перевели до Рівного з Костополя.

– Так канікули ж зараз, – пояснив Войтюк. – У мене Златка теж сидить вдома без діла. Батьки приглядають, поки ми з Танюшкою на роботі.

Єгор скривився, щойно Войтюк вимовив ім'я «Таня».

«Це ж треба. Досі переживає...» – помітив Кир'ях.

– Чого такий кислий? – оперативник дивився на Скляра з сидіння біля водія. Єгор знову лише відмахнувся. Женя з Олексієм непомітно презирнулися: нічого особливого, Єгор знову в поганому гуморі. Цілком звична річ.

Льоша завів автівку, і вже за мить поліцейські виїхали.

* * *

Рівне. П'ятниця, 1 листопада 2019 року. 19:05

Середнього зросту жінка шкутильгала в бік *Toyota Prius*. Зо два рази вона добряче зашпорталася, проте, як не дивно, втрималася на

ногах. Щільніше загорнулася у куртку, і, не звертаючи уваги на інших перехожих, пришвидшила крок.

– Людка, – якось приречено констатувала Власта, сидючи у машині. Вона й досі не могла відігрітися після попереднього виклику.

– Ага. Знову, – усміхнувся її напарник.

Патрульні презирнулася.

– Поговориш із нею? – Власта навіть боялася думати про те, аби висунути носа з машини: температура сьогодні опустилася до двох градусів, на вулиці відчувалася огидна сирість – звична осіння погода для міста Рівне.

– Пішли разом, – запропонував Андрій, відчиняючи дверцята з боку водія. – Ти ж ніколи алкоголіків не бачила, – усміхнувся на всі тридцять два.

– Андрію, – патрульна спрямувала на напарника безапеляційний погляд. – без мене. Там сильний вітер і сирі.

– Ну гаразд, – усмішка зникла з його обличчя: коли Власта втомлена, із нею краще не сперечатися.

Андрій неквапливо попрямував до жінки, яка вже нетерпляче тупцяла біля їхньої автівки.

– Що цього разу, Людко?

– Допоможіть мені, цей... вигнати його, – хриплий голос.

Вона благально дивилася знизу вгору на високого та кремезного Андрія.

– Кого? Діда Мороза?

– Нє, сожителя мого. Серий звати, – шмигнула носом.

«Буха, як завжди». Інтуїція не підвела: та сама історія. Андрій мовчки роздивився довкола, намагаючись опанувати себе. Повз проходили поодинокі перехожі, з цікавістю зиркаючи на них. З під'їзду малосімейки вибігло двоє підлітків і теж не без інтересу втуплювали погляди в поліцейський *Prius* та справжнього копа.

Патрульний зосередив погляд на жінці: злегка кучеряве коротке коричневе волосся мили бозна-коли; де-не-де залисина. «Цікаво,

скільки їй років?» Брудна старезна куртка, яка вже не застібається. Гнилі чорні зуби. Алкоголічка з величезним стажем.

– Минулого разу, здається, був якийсь Вітька? Чого ти хочеш його вигнати? Що він зробив? – не чекаючи відповіді на перше питання, поцікавився патрульний. – Це він тебе так? – кивнув на величезний синець на підборідді, якому, скоріше за все, день чи два.

– Він буйний, грозиться, що поб'є мене. Пішли виженеш його.

– А тобі ще не набридло так жити?

– Як?

Андрій зітхнув: «І що з цієї баби візьмеш?»

– Власто, ходімо, – відчинив дверцята.

Напарниця невдоволено закотила очі. Хоч, зрештою, вона прекрасно розуміла, що виходити доведеться: Людка так просто не здасться.

* * *

Харків. П'ятниця, 1 листопада 2019 року. 19:05

Вдалині почувся сміх, і вона озирнулася. У напівтемряві (ліхтарі працювали через один) роздивилася, як якусь, вже «веселу», компанію з трьох чоловіків підібрала машина й майже відразу виїхала. У літню пору цією дорогою користується більше людей, проте з настанням ранніх вечорів кількість охочих різко зменшується. Ось і зараз: тільки ця компанія і якийсь молодик метрів за двадцять позаду. Здається, з котрогось із сусідніх будинків.

В обличчя вдарив сильний крижаний вітер, і жінка відразу закрокувала жвавіше. Важкі пакети з супермаркету заважали швидко йти, проте лишалося недовго: метрів триста вздовж рівчака – а там вже й будинки. Потім хвилини три – і вдома. Коротка дорога додому, яка часто ставала в пригоді. Довго їй доводилося звикати до життя

на краю міста, проте тут дешевші помешкання. Це й зіграло вирішальну роль, коли десять років тому вони з чоловіком нарешті змогли з'їхати від батьків, купивши в цьому районі квартиру.

Вона залюбки вдихнула свіже морозне повітря. Кажуть, похолодання ненадовго, лише на два-три дні. Тож потрібно встигнути насолодитися погодою. Усі двадцять років робочого стажу проминули для неї у відділі кадрів, останні чотири вона цим відділом керувала. Щодня однакове життя: вийти з дому о восьмій, прийти о сьомій. Тож ранішні та вечірні прогулянкові ритуали – чи не єдина можливість дихати свіжим повітрям. У суботу наготувати для сім'ї на тиждень та прибрати. У неділю бажання вистачає лише на телевізор.

– А щоб тебе! – вилаялася, не добачивши в темряві маленьку ямку. Покрутила ступнею – ні, все добре, не підвернула. Закрокувала повільніше – обережніше.

– Зажигалка есть?

– О Господи! – перелякавшись, мало не впустила пакети.

Наздогнав її той самий молодик, що йшов позаду.

– Нечем сигарету зажечь.

– Как вы меня напугали! – спробувала усміхнутися. – Эм... «А где ваша сигарета?» – хотілося поставити логічне запитання, та вголос цього зробити не наважилася.

Натомість погляд опустився на биту, яку хлопець легенько крутив у руці. І далі на його очі.

Ці очі зовсім їй не сподобалися.

* * *

Рівне. П'ятниця, 1 листопада 2019 року. 19:15

Людка йшла швидко, час від часу озираючись: чи, бува, поліцейські нікуди не поділися. Власта з Андрієм непомітно усміхнулися один одному. Вони слідували за жінкою, хоч насправді добре знали дорогу. Час від часу алкоголичка викликала їх, аби вони допомогли розібратися з черговим п'яним приятелем.

– Фу! Як тут смердить! – стиха сказала патрульна Андрію.

Напарник розтулив рота й вдавав, ніби сує до горла пальці, щоб допомогти собі виблювати. Усі знали, що в цьому будинок жила купа алкоголіків та наркоманів. Власта приглушено розсміялася. Андрій вмів веселити. Високий, дебелий і з неабияким почуттям гумору. Патрульна й досі сумувала за своїм вбитим напарником, Валентином, та нарешті могла з впевненістю сказати, що звикла до Андрія. За час спільної служби вони добре потоваришували.

Патрульні разом із жінкою пройшли довгим коридором, відтак піднялися на четвертий поверх, і Людка повела їх довжелезним коридором. Несподівано жінка спинилася, потягнулася до свого волосся обома руками й зробила з нього на голові ріжки.

– Бляха! – від подиву та несподіванки Власта ледь не вступила в калюжу сечі.

Вчасно зупинившись, вона подивилася на Андрія. Той стиха хихотів, а Людка, ніби нічого не сталося, пошкутильгала далі, ще одним довгим коридором із багатьма квартирами, прямуючи до своєї. Натомість патрульна стиха вилаялася й глянула на годинник: зміна майже закінчилася. Скоро вона поїде додому, а за годину зустрінеться з Артемом, той обіцяв романтичний вечір. Головне, аби не було несподіваних довгих викликів. Інакше побачення доведеться перенести. Вкотре.

Власта чекала, що «ріжки» в Людки на голові відразу розпадуться, проте вони так і стирчали: брудні пасма легко склеїлися й слухняно виконували нову функцію.

– Тут, – гордо промовила Людка, зупинившись біля старих неакуратно пофарбованих коричневою фарбою дверей.

– Та ми добре пам'ятаємо, де ти живеш. Відчиняй давай, – наказав Андрій.

Помешкання – однокімнатна занедбана квартирка з вилинялими жовтими шпалерами. Єдине, що завжди дивувало Власту в дизайні (якщо це можна назвати дизайном), – платівки-мінйони^[1] на стінах. А ще – приклеєне до стіни маленьке фото Януковича з якогось журналу. Щоправда, наполовину зідране.

Патрульні ледь стримувалися, аби не затулити носи рукою: тут, очевидно, ніколи не провітрювали, тож запахи найрізноманітніші. До смороду таких осель неможливо звикнути.

– Показуй свого Діда Мороза, – скомандував Андрій.

З крихітного коридору патрульні відразу потрапили до єдиної кімнати. Як і минулого разу, речі розкидані, хоч у помешканні є шафа. Неакуратність – звична річ в оселі алкоголіків і наркоманів. Насправді ця квартира Власті здавалася доволі непоганою. Згадати хоча б ту, в якій жив брат Камілли Пасічник^[2] зі своєю дружиною. За словами колег, які проводили в них обшук, ці люди не мали жодних меблів і навіть одягу. Так, жорстоке вбивство Камілли вона пам'ятатиме довго. Одна з найважчих справ у місті. Власті пощастило над нею працювати.

– Скажіть йому, хай йде!

Роздягнутий до пояса чоловік сонно витріщався на прибулих.

– Ти що надумала? Ти нашо ментів позвала?

Власта скривилася, помітивши його напівпорожній рот. Зуби, що лишилися, – чорні-чорнющі.

– Так він же спить! – Андрій обурено витріщився на Людку.

– Він буйний. Він мене поб'є. Зара ви підете, і він мене поб'є.

Андрій зітхнув, зустрівся поглядом із Властою, та лиш стенула плечима.

– Шановний, ви тут прописані?

Мовчання. Лиш банькатими очима витріщається, не розуміючи, що від нього хочуть.

– Штмпік у вашому паспорті, що тут можна жити, вам ставили?

– Не прописаний, – зізнався, усе ще загальмований після сну.
– Ви не маєте права тут перебувати, якщо не прописані, – повідомив Андрій.
– Я їй нічого не зробив. Що ви від мене хочете? – обурився Серій, протер очі. Чоловік поволі приходив до тями.
– Ви їй погрожували? – Власта виступила наперед.
– Нічого я їй не погрожував. Я пришов додому і завалився спати. Я спати хочу.
– На вигляд не бухий, – стиха проказала Власта Андрію.
– Людка, він просто спить. Що ти з нас хочеш?
– Так цей...
– Людка, – продовжив Андрій, – у нас купа важливіших справ, – патрульний попрямував до виходу. – Не турбуй нас більше з дрібницями.
Власта швидким кроком вийшла за Андрієм, останній раз кинувши оком на викручене вічко у входних дверях.

* * *

Харків. П'ятниця, 1 листопада 2019 року. 19:10

– Я не курю, у мене нет зажигалки, – керівниця відділу кадрів зробила крок назад.
Поспіхом роздивилася дорогу. На жаль, нікого. До людного місця не менш як метрів двісті п'ятдесят. Там світліше й навіть чути, як лунає музика. Очевидно, підлітки. Якщо вона сьогодні виживе – ніколи більше не повертатиметься цією дорогою. І будь-якою іншою безлюдною місциною.
Молодик підійшов ближче. Жінка зіщулилася, чекаючи удару по голові й не наважуючись відвести від нього очей. Раптом саме цього

він і чекає? Аби вона втратила пильність. Невідомий став майже впритул, важко дихаючи й дивно її роздивляючись.

– У мене нет зажигалки, – ще крок назад, у бік порятунку.

– А спичек нет? – у напівтемряві бита мала не менш зловісний вигляд, ніж її власник.

Дихання її пришвидшилося, у роті пересохло.

– Нет. Я не курю.

– Что ж... Жаль.

«Наркоман», – зробила висновок жінка попри запах алкоголю. Таких у цьому районі чимало. Страшенно блідий, худий, з синцями під очима.

На чолі в хлопця виступив піт. Крок ближче до жінки. Бита перейшла з правої до лівої руки. І відразу назад.

– Мне кажется, я вас видела. Вы живете где-то недалеко, так ведь? – ще один крок до порятунку, облизала пересохлі губи.

– Не важно, – крок до жінки.

«Отвлекай его разговором, отвлекай».

– Ну, я пойду. Зажигалки у меня нет, спичек тоже, – ще один крок.

– Не спеши.

– Я не могу не спешить. Мне нужно детям ужин приготовить, – вказала на пакунки з супермаркету.

– Муж пусть приготовит.

– Я в разводе. Дети дома одни, – збрехала. – Голодные. Вы хотите есть? – новий крок.

– Что? – здивувався. Краплі поту стікали обличчям, голос цього разу виявився на диво хриплим. Дихання продовжувало пришвидшуватися. Втім, як і в жінки.

– Или, может, вам нужны деньги?

Хлопець зневажливо посміхнувся:

– Деньги мне не нужны.

Натамість погляд вправ на биту,
яку хлопець легенько крутив у руці.
І далі на його очі.
Ці очі зовсім їй не сподобалися.

Крок до неї.

– Зачем вы постоянно отходите? Не хотите со мной общаться? Вы считаете себя выше меня? Считаете меня недостойным вашего общения?

– Я просто спешу к детям. Я ведь сказала, они голодные ждут меня. Скоро звонить начнут по всем знакомым. Искать будут меня, – цього разу не наважилася зробити новий крок.

– А почему они тебе не могут позвонить и спросить?

– Не дозвонятся, – знову брехня. – У меня телефон разрядился, – відразу пошкодувала про сказане: якщо цей псих зараз почне її обшукувати, то зрозуміє, що його намагалися обдурити. З іншого боку, якщо вчинить напад, яка вже буде різниця?

– Понятно, – крок вперед.

«Его не смущает, что меня в любой момент начнут искать?.. Он под кайфом! Такого не остановит ничего!»

Молодик роззирнувся, перевіряючи, чи справді поряд відсутні зайві очі, і зробив кілька рішучих кроків вперед. Його дихання раптово заспокоїлося, більше не відчувалося задухи. Натомість жінка у відчаї зробила кілька кроків назад, приготувавшись до найгіршого. Весь світ припинив існувати. Не маючи змоги пересилити себе й відірвати очі від бити, затамувала подих: в очікуванні кінця. Серце зупинилося. І все довкола. Перед очима тільки ця довбана бита. Якою вже не граються.

Її міцно тримає правиця молодика.

* * *

Потяг сполученням Ковель-Харків. П'ятниця, 1 листопада 2019 року. 19:10

Скляр безліч разів пошкодував, що натягнув гольф. Точніше, що під ним нема футболки. Інакше б зміг роздягнутися. Щойно потягнувши, запрацював кондиціонер, проте слідчий і досі потерпав від задухи.

Вкотре відтягнув горловину від шиї, надаючи можливість повітрю потрапити під одяг. Приречено спостерігав, як подружжя навпроти (обоє років сорок із лишком) викладали на стіл помідори, хліб, ковбасу і сир. У купе засмерділо їжею, Скляр скривився. Жінка жваво робила канапки, не помічаючи повних зневаги очей слідчого.

«Б**дь! Недавно тільки виїхали! Невже не можна повечеряти вдома, аби не смердіти тут?» Не втримавшись, Єгор відчинив купе. Та на краще нічого не змінилося: свіжого повітря не додалося.

Як на зло, Скляр прорахувався й, купляючи квиток, обрав верхню полицю. Поки ніхто не планував спати, тож він спокійно сидів знизу. Ще однією його сусідкою виявилася дівчина років двадцяти з лишком, яка вже встигла перевдягнутися у вбиральні й тепер сиділа у футболці та шортах, абсолютно не переймаючись своїми неголеними ногами, відсутністю елементарного манікюру та педикюру та нечесаним волоссям, абияк зібраним розтягнутою старезною резинкою.

Скляр спробував зосередитися на книзі Марка Гудмана «Злочини майбутнього»^[3], перед цим завбачливо увіткнувши до вух навушники й увімкнувши на максимальну гучність музику в мобільному. Перша частина книги йому видалася нудною: нічого особливо нового він не дізнався. Проте друга неабияк захопила.

Читання допомагало заспокоїтися. Єгор терпіти не міг різноманітні відрядження, тому страшенно нервував. Колишня наречена, Таня, часто ображалася: Скляр ніколи не любив покидати кордони власного міста навіть задля відпочинку. А кафе та ресторани відвідувалися завжди одні й ті ж. Він би ніколи не поїхав до Харкова, якби не зацікавився навчанням від канадських колег. Перший тиждень Єгор пропустив, оскільки той призначався більше для слідчих-початківців. Наступні ж два обіцяли бути для нього

цікавими. Ще один плюс поїздки: Леонід Бовтун, колишній однокурсник. Один із небагатьох у цьому світі, з ким Єгор залюбки підтримував дружні стосунки.

З мінусів: до колишньої столиці України з'їжджалося чимало колег з усієї країни. Ну і Харків йому ніколи не подобався: сіре радянське місто.

«Що за... Б**дь!»

Єгор відірвався від електронної книги й зрозумів, що власний ніс не підвів: то справді нарізали цибулю. Брудна рука (очевидно чоловік працює робочим, у них вони ніколи повністю не відмиваються) потягнулася за кількома кружечками овочу, вкинула до рота. Сусід заплющив очі від задоволення, пережовуючи бутерброд із сиром та цибулю. Вони з жінкою про щось балакали. Скляр не міг почути про що саме, бо навушники знімати не мав наміру. На вологих губах у неї лишилися крихти хлібу, і Скляр відчув, як до горла підступає нудота.

Не втримавшись, він вийшов із купе.

* * *

Харків. П'ятниця, 1 листопада 2019 року. 19:24

Щось змінилося. Музика. Її стало краще чути. Натомість рука з битою завмерла. Інстинктивно жінка перевела погляд на обличчя вбивці. Він дивився кудись за нею. Туди, звідки чомусь гучніше чулася музика. І тільки зараз вона почула уривки фраз. Про що говорили, зрозуміти поки не могла, але вперше вона наважилася озирнутися. Група підлітків прямувала в їхній бік, слухаючи невеличкий магнітофон. Такий, який зараз модний у них.

Зі страхом знову повернулася до наркомана, серце стислося – усе ще очікувала на удар. Та хлопець здавався розгубленим. Він опустил

биту та розслабив руку.

І поки підлітки наближалися, жінка невпевнено відступила. А потім і взагалі побігла щодуху.

Підлітки здивовано провели її поглядом, відтак пройшли повз хлопця з битою, не звернувши на нього жодної уваги.

Їхня музика ще довго лунала в голові наркомана.

* * *

Потяг сполученням Ковель-Харків. П'ятниця, 1 листопада 2019 року. 19:30

Скляр вийшов у вузенький прохід потягу, причинив за собою двері купе, роззирнувся. Тут його сусідом виявився хлопець, очевидно студент. Він відверто нудьгував, гортаючи стрічку *TikTok* й чекаючи, поки зарядиться мобільний. Трохи далі дівчинка років десяти зосереджено намагалася скласти кубик Рубіка. Єгор зацікавився: поки що їй вдалося впоратися лише з однією стороною. Рекорд Скляра – дві.

Егор зацікавився: поки що їй вдалося
впоратися лише з однією стороною.

Рекорд Скляра – дві.

Якийсь час слідчий спостерігав за спробами малої, відтак знову зосередився на екрані мобільного: повернувся до читання. Музику вимкнув. Він знав, що її доведеться слухати всю дорогу, особливо вночі, тож поки вирішив від неї відпочити. Склад терпіти не міг, коли хтось хропить, тому в потягах завжди спав із навушниками у вухах. Краще слухати музику, аніж те, що пропонує людська природа.

Єгор дочитав черговий розділ, заплющив очі – вони боліли. Склад помасажував їх, відтак «вийшов» із програмки електронних книжок. Натомість зазирнув до групи *BBC* у фейсбуці. Перечитав новини, гмикнув: писали про те, як за допомогою сучасного ґаджету американська поліція розслідує вбивство молодої американки.

Студентові хтось зателефонував, і він безцеремонно гучно розпочав із кимось розмову. Судячи із веселих ноток у голосі – з дівчиною. Єгор з ненавистю зиркнув на сусіда й швиденько запхнув навушники до вух.

Дівчинка майже впоралася ще з однією стороною кубика. «Ну давай, мала. Доводь справу до кінця. Я за тебе вболіваю». Якийсь час слідчий із цікавістю спостерігав за впертістю дівчинки. Усміхнувся. До коридору вийшла мати, та дитина відмовилася повернутися в купе. Молода жінка поцілувала доньку в щічку й дала їй спокій. Двері не зачинила, аби стежити за малою. Склад провів її поглядом, автоматично спостерігши, що на безіменному правому пальці вона має обручку.

«Шкода. Симпатична струнка блондинка».

* * *

Рівне. Субота, 2 листопада 2019 року. 11:33

Напівтемне приміщення, спокійна музика та голос Вікторії остаточно розслабили Власту. Сьогодні вона вперше повністю задоволена собою: нарешті в неї виходять асани. Хвилину тому Вікторія сказала їм лягти в «позу трупа»^[4], а щойно турботливо підійшла до кожної й вкрила м'яким теплим пледом.

Патрульна заплющила очі. Тепер вона впевнено могла сказати, що правильно зробила, коли пів року тому прийшла сюди. Спершу все давалося складно, та тепер Власта пишалася собою. А найголовніше – заняття йогою справді допомагали боротися з моральною втомою на службі. Увесь негатив лишався позаду, душевне відновлення відбувалося значно легше. Тільки от доньку свою ніяк не могла зтягнути сюди. Катя нещодавно вперше потрапила на фітнес, закохалася в нього й тепер не мала бажання звідти йти.

«Ну що ж, п'ятнадцять років – майже доросла. Час приймати власні рішення», – по-філософськи поставилася патрульна до відмови кращої подружки скласти компанію.

З насолодою відчула в думках приємну полегкість, хоч відучора ніяк не могла заспокоїтися, коли дізналася, що скоро її відправлять до Харкова. До України приїхали канадські колеги й проводять цікаве навчання, свого роду курси підвищення кваліфікації. Першими поїхали слідчі та оперативники, а вже скоро приєднаються й патрульні.

«Цікаво, туди, часом, не поїхав Скляр?» – раптом спало на думку, і спокій немов вітром змело. «Власто, не накручуй себе. Тобі, звісно, у житті часто не щастить, але ж не настільки».

Зусиллям волі примусила себе заспокоїтися. Серцебиття знову вирівнялося, і патрульна навіть усміхнулася. Відтак зосередилася на голосі Вікторії. Він заколихував:

– Зверніть увагу на дихання. Повільний глибокий вдих і повільний видих, – пауза, поки Вікторія виконує дихальну вправу. – Подумки «пройдіться» тілом, відчуйте його, як одне ціле. Відпустіть напруження в м'язах...

І Власта відпустила.

* * *

Харків. Субота, 2 листопада 2019 року. 12:15

Єгор зітхнув з полегшенням: нарешті він вийшов із цього задушливого смердючого потяга. Бовтун, як завжди, не підвів, приїхав вчасно, і тепер старі друзяки радісно обіймалися. «Ну, нарешті хоч щось приємне», – подумалося Скляру, коли він міцно потискав руку Льоні.

– Як доїхав?

Єгор кинув погляд на людей, що досі виходили з потягу. Слідак завчасно потурбувався про те, аби втекти звідти серед перших: вже за десять хвилин до прибуття стояв перед самим виходом. Щойно з поїзда вийшло подружжя, яке всю дорогу його дратувало. Спершу зліз чоловік, дружина передала йому всі три важезні дорожні сумки, відтак сама ступила на харківську землю.

– Нормально, – відмахнувся Скляр, радіючи, що нічне жахіття нарешті позаду.

Повз пройшла ще одна сусідка – дівчина з неголеними ногами та незачесаним волоссям. Єгор скривився, пригадавши, як дівча зранку длубало бруд з-під нігтів. Не втримавшись, він знову виліз на верхню полицю й не злазив звідти аж доти, доки потяг не почав під'їжджати до пункту призначення.

– Я швиденько підкину тебе до готелю, а ввечері ти до нас в гості. Що скажеш?

– А хіба ми не підемо зараз обідати? Ми ж домовлялися.

– Єгоре, вибач, роботи під зав'язку, – Бовтун притиснув долоню до горла, підтверджуючи свої слова жестом. – Не встигаю нічого. Он моя машина, – вказав рукою. – Ходімо.

Льоня швидко закрокував до автівки, синього фольксвагена. Єгор поспішив за приятелем, водночас роздивляючись прилеглу до

вокзалу площу.

«Гм... не так вже й погано виглядає, порівняно з тим, як було колись», – подивувався новому враженню від міста.

Сідаючи в машину, помітив знайоме жіноче обличчя. Кілька секунд знадобилося для того, аби згадати, що то мама дівчинки з кубиком Рубіка. Поряд дріботіла мала, правою рукою міцно тримаючи коричневий рюкзачок.

Вже від'їжджаючи, Єгор зауважив, що у другій руці дівчинка несла кубик.

Повністю складений.

* * *

Харків. Субота, 2 листопада 2019 року. 12:58

Кімната виявилася доволі пристойною. Єгор уважно роздивився номер і врешті лишився задоволеним. Невеликий, проте охайний і світлий. Насамперед попрямував у душ. Гаряча вода збадьорила й трішки заспокоїла. Коли Бовтун залишив його в готелі, поганий настрій відразу повернувся. Знову з'явилося відчуття ненависті до чужого міста.

Стажування розпочиналося з понеділка, Єгор навмисне приїхав раніше, щоб побачитися з Льонею. У роки навчання їх вважали кращими друзями. Так воно й було. Не завадила цьому й робота в різних містах. Чоловіки й досі спілкувалися так, немов ніколи не роз'їжджалися.

Леонід Бовтун уже багато років працював у поліції оперативником. На відміну від Єгора одружився майже відразу після навчання й тепер мав двох дітей, дванадцятирічних дівчаток-близнючок. Сьогодні ввечері Єгор вечерятиме в них, а наступного

дня запланована зустріч з іще одним однокурсником, який, щоправда, кинув службу в поліції ще шість років тому.

Після душу Єгор відчув себе новою людиною. У кімнаті виявилось прохолодно, слідчий швиденько вдягнувся. Кинув оком на недбало лишену валізу в кутку біля ліжка.

Розвісив одяг, акуратно розклав усі інші речі, почистив зуби й врешті залишив кімнату в пошуках місця для обіду. Довго шукати не довелося. Вже за рогом біля готелю помітив кафе «Кулінічі» (Бовтун усю дорогу вихваляв їх).

Людей виявилось чималенько. Тут пропонували булочки (солодкі й звичайні), тістечка, супи та салати. Єгор замовив американо та синабон^[5] із шоколадом. Обрав місце на вулиці. Тут було майже порожньо. Лише за сусіднім столиком сиділо троє хлопців, судячи із зовнішності, – арабів. Пізніше до них приєднався ще один.

– Б**дь!

Американо виявилось гарячим і обпекло язик. Колись саме завдяки колишній нареченій він призвичаївся до цього напою. Уже кілька місяців Єгор безрезультатно намагався відучити себе від нього. Проте в незнайомому місті мимоволі взявся за старе.

«І коли я припиню думати про Таню?» Його страшенно цікавило, чи в неї хтось з'явився. Вивчення сторінок в інстаграмі та фейсбуці не дало нічого: дівчина останнім часом рідко щось постить. Зітхнув.

Синабон абсолютно нічим не здивував. «І що тільки Льоня знайшов у цих “Кулінічах?”» Скляр пообіцяв собі, що тут вперше і востаннє. Надто коли, стоячи в довгій черзі, щоб зробити замовлення, закріпив муху на булочці (звідки вона тільки в цю пору взялася?).

Поївши, він ще якийсь час спостерігав за людьми, роздивлявся трамваї, що проминали повз, та інші автівки. З «Кулінічей» вийшов батько з маленькою дівчинкою. Та капризувала – хотіла тістечко. Високий, трохи повнуватий чоловік стійко витримав істерику малої. Відтак вони швиденько перебігли дорогу в невстановленому місці.

Єгор усміхнувся. У Рівному за таке відразу штрафують. Цікаво, як тут?

Знову роздивився довкола. Компанія арабів пройшла повз, залишаючи літній майданчик. Нудьга починала тиснути сильніше, тож Єгор дістав телефон, зателефонував Бовтуну й домовився, що приїде.

За п'ять хвилин, у підземці, Скляр помітив у продажу кубик Рубіка. Не довго думаючи, слідчий придбав іграшку, відтак помчав на зупинку.

За пів години він уже заходив до слідчого управління на Весніна, 14.

* * *

Харків. Субота, 2 листопада 2019 року. 15:21

– Ми дуже довго не могли встановити особу загиблої, – поскаржилася Вікторія Клименко, струнка весела брюнетка невисокого зросту. – І тільки вчора надійшли результати експертизи, які нарешті порадували.

Її прокурений голос відразу нагадав про Кир'яха. Колега з Рівного викурював мало не пачку цигарок на день.

– За даними експертів, смерть настала на початку року. Тож ми перевірили інформацію про зниклих безвісти в Харкові та області за той період, – продовжив розповідь Бовтун. – Підійшло дві кандидатури. Щоб визначити, чи померла хтось із них, довелося провести ДНК експертизу, у результаті якої нарешті була встановлена особа. Нею виявилася двадцятишестирічна жителька Харкова Олександра Альтман. Жінка пішла з дому 13 січня 2019 року ввечері, аби зустрітися з друзями (з якими так і не зустрілася), і більше не повернулася.

Бовтун шмигнув носом (нещодавно він занедужав на ГРВІ, як завжди переніс хворобу «на ногах»). Зараз стан значно покращився, проте досі турбував нежить. Льоня дістав паперовий носовичок і з величезним задоволенням висякав носа. Скляр ще з університетських часів пам'ятав, як часто горло та ніс завдавали приятелю проблеми. Відтак звернув увагу на відсутність половини верхнього переднього зуба. Подумки усміхнувся: дісталось під час якоїсь бійки.

Похитав головою й поцікавився:

– Зачіпки?

– Поки жодних. Єгоре, ми лише вчора дізналися її особу, – Льоня втомлено потягнувся. Тиждень виявився насиченим, і він почувався страшенно виснаженим. А тут іще Віка з понеділка у відпустці. Її термінові справи переходять йому. І тільки від цієї думки голова йшла обертом.

– Ясно, – зітхнув Скляр. – Тобі ще довго?

– Годинка. Не більше. Вже замахався, – зізнався. – Зачекаєш тут?

– Зачекаю, – швидко вирішив Єгор.

Все краще, ніж тинятися самому. Роздивився кабінет. Робоче приміщення харківських оперативників виявилось вдвічі більшим за його в Рівному. А працювало тут не троє поліцейських, а двоє. І, що не менш важливо, цей кабінет набагато світліший за його. «Так, тут би в мене очі не боліли». Похмурі приміщення діяли на нього депресивно, і від темряви починали боліти очі.

За вікнами забарабанив дощ. Ще одна депресивна річ. Одна справа, коли дощ літній чи весняний, інша – осінній чи зимовий. Єгор ненавидів цей період року. Порадувати могла лише справжня сніжна морозна зима. Та коли вони такими востаннє були?

– Даси почитати справу? – несподівано поцікавився.

– Бери, – стенив плечима Бовтун.

* * *

Харків. Субота, 2 листопада 2019 року. 22:41

– Я її зараз буду убивати, – швиденько прошепотів на вухо приятелю, аби Лілька не почула. Той подивився на нього затуманеним поглядом й усміхнувся кутиком рота: «Ага, як же».

Хлопці були майже одного віку і, на диво, дуже схожі. Хіба зростом трішки відрізнялися. Обоє мали каштанове волосся та карі очі. А ще страшенно худі та бліді.

Ліля озирнулася, мовби щось відчула. Дівчина якийсь час мовчки похмуро вдивлялася в них: спершу замість приятелів побачила лише розмиту пляму, та потім зір сфокусувався. Стишила ходу, бо несподівано зрозуміла: йде надто швидко. Вона відчувала, як серце починає битися швидше, проте загалом відчуття були приємні. Як завжди після солей [6].

– Так чё Колян-то сказав? – він був цілком впевнений, що ця сучка нічого не почула. Інакше б вже влаштувала скандал.

Юнак відчував піднесення, серце нестримно калатало в передчутті того, що замислив.

Після обіду вони з приятелем через інтернет замовили наркотики, забрали «закладку» [7], відтак зустрілися з Лількою та пішли «зависати» до неї додому, де і вживали.

– Кто-то может одолжить двести гривень? Я потом верну, – Лілька навіть не почула запитання приятеля. Єдине, що турбувало, – знайти гроші на наступну дозу.

– Не вопрос, – відповів, швидко зметикувавши, як добре все складається. Жертва сама йому допомагає. – Только для этого нужно зайти к приятелю. Он мне как раз должен. С собой нету, – вивернув кишені штанів, підтверджуючи свої слова.

Лілька кивнула без слів. Поволі огортало відчуття порожнечі та відсутність думок. За гроші домовилася – можна розслабитися. Знову пошкандибала вперед, вкотре обігнавши хлопців на добрих пів метра. Вони завжди дивувалися її вмінню ходити швидше за них.

– Ты не бойся, – знову прошепотів на вухо приятелю, коли впевнився, що Лілька занурилися в себе й не звертає на них жодної уваги. – Я тебе нічого не сделаю. Сейчас мы будем проходить мимо одного укромного местечка, я отлучусь – возьму битую, одену маску, вернусь и ее убью.

Приятель мовчки хитав головою, думаючи про своє. Точніше, насолоджуючись відсутністю думок. Він теж відчував пришвидшене серцебиття й ловив від того кайф. Інколи, щоправда, після солей у нього боліло в грудях. Проте, на щастя, не сьогодні. Цього разу все так, як він любить.

Більше не розмовляючи, усі троє дійшли до потрібного повороту й завернули. Ще за кілька хвилин молодь зупинилася поблизу житлових будинків. На той час Ліля вже почала відчувати прилив сил, вона з цікавістю роззирнулася. Ліхтарі слабо освітлювали місцину, у будинках світилося. Щоб нікому не потрапляти на очі, вирішили заскочити в маленький провулок, відтак зайти на територію покинутого складу: тут їх точно не побачать.

– Ждите здесь, – по-діловому заявив один із хлопців і непомітно для Лільки підморгнув приятелеві.

Той усміхнувся, знову лиш самим кутиком рота, і відволікся: він зосереджено хитав головою в такт музиці, що звучала в нього в голові.

– Сейчас принесу бабло, – пообіцяв дівчині приятель і посміхнувся, присипляючи її увагу.

Ліля витріщалася насуплено, немов щось запідозрила. Юнак пильно вдивився в її очі з розширеними зіницями (у нього зараз, напевно, такі ж). «Кажется», – заспокоїв себе. Він знав, що наркотики діяли на неї спершу заспокійливо, і тільки потім вона ставала агресивною. Тож варто поспішити.

У хлопця змокрили руки й ще більше пришвидшилося дихання та серцебиття. За знаряддям вбивства він подався легким кроком, у напруженій чудовому гуморі.

* * *

Харків. Субота, 2 листопада 2019 року. 23:11

Бовтун засидівся на службі не на годину, а на цілих три. Після роботи вони швиденько заїхали в «Таврію В» докупити потрібні для вечері продукти, відтак поїхали до Льоні. Дружину Бовтуна, Надю, Єгор пам'ятав добре. А от дітей бачив лише раз, ще коли тим було близько двох років. Зараз же на нього з цікавістю витріщалися дві пари очей. Дівчата лукаво усміхалися, розглядаючи його весь вечір.

– Що? Дуже рудий? – посміхнувся Скляр.

Діти зашарілися, проте дружньо підтвердили його здогади: «Дуже».

«Ви обоє дуже схожі. Я давно помітила», – пригадав слова малої сусідки, яка порівняла його з котом. Скривився. Терпіти не міг дітей. Більшість його дратувала. Зрештою, так само, як і люди дорослого віку. Не дратували лише деякі. Ті, які вміли думати. З тупих дітей виростають тупі дорослі.

Слідак із цікавістю роздивлявся. Звички Льоні не змінилися. У помешканні чимало книг із криміналістики та юриспруденції. Любить таке читати. І на відміну від Скляра ніяк не бажає переходити на електронні книги. «Запах книги ні з чим не порівняти», – каже приятель. А Єгор чхати хотів на запах книг. Головне – отримати інформацію. Яка різниця з паперової чи електронної? Та й навіщо захаращувати квартиру стосами книг? Коли в радянських квартирах і без того мало місця.

Придивився: тепер на полицях величезної шафи на всю стіну (масивні меблі, зокрема такі шафи, як ця, Єгор теж вважав пережитком минулого) стояли не лише книги Бовтуна, а й, очевидно, дружини та дітей. Скляр прекрасно пам'ятав, що Льоня читає тільки професійну літературу.

Тим часом дівчата знову пирснули зі сміху. Дітям набридло сидіти за столом з дорослими й вони тепер гралися з шиншилою.

– Діти, не годуйте тварину наїдками зі столу. В Агати своя їжа, – нагадала Надя, коли помітила, що ті намагаються пригостити чотирилапого друга копченою ковбасою.

Єгор не втримався й усміхнувся. Ці дівчата йому сподобалися. Тепер вони весело жартували про щось своє. У той час, як Єгор із Бовтуном згадували роки навчання. Надя слухала й інколи ставила якісь уточнювальні питання, часом ділилася історіями з власного життя.

Надворі суцільна темрява, лише світло у будинку навпроти. І силуети людей, які час від часу підходять до вікон. Єгор вкотре відчув себе незатишно. Слідак швиденько відігнав непрохані думки й знову зосередився на розмові. Відтак час за вечерею минув швидко. Льоня запропонував заночувати в них, проте Скляр тактовно відмовився. Хай як би добре не було в цій компанії, йому вже давно хотілося усамітнитися.

Він щойно повернувся до готельного номера. Швиденько перевдягнувся, почистив зуби. У душ йти не мав бажання, тож відразу вклався в ліжку. Покрутив у руках новопридбаний кубик Рубіка, проте швидко відклав вбік. Потягнувся до нічного столика, дістав звідти справу Олександри Альтман. Стажування розпочиналося щодня (крім вихідних) з восьмої ранку й мало тривати до третьої. Далі – роби, що хочеш. Тож Скляр зголосився допомогти Бовтуну в роботі. Усе краще, аніж тинятися Харковом без діла.

Згідно із зібраною інформацією, дівчину вважали безвісти зниклою з січня 2019 року. Ввечері вона пішла з дому й так і не повернулася. Тіло (точніше рештки) знайшли півтора місяця тому. Громадянка Дарія Миколаївна Базир виявила їх у несподіваному місці – власному новопридбаному будинку. Налякана до смерті жінка відразу повідомила в поліцію. Правоохоронці взялися за справу, та все виявилось не так просто. Тільки встановлення особи

зайняло бозна-скільки часу. Тепер новий етап у розслідуванні – впіймати вбивцю.

До того, як перейти до нової власниці, помешкання довгий час лишалося без господарів. За словами ріелтора, усе тому, що продавець поставив на нього завищу ціну. Тільки після того, як за вмовляннями спеціаліста з нерухомості, власник погодився знизити вартість, будинок нарешті вдалося продати. На жаль, зустрітися з господарем (Володимиром Корідзе) поліція не має змоги, оскільки той проживає в Німеччині. Вдалося поспілкуватися лише телефоном.

– Загалом справив непогане враження. За документами йому 50 років, тримає в Німеччині невеличкий бізнес, – пригадав розповідь Бовтуна Єгор. – Виїхав з України ще в кінці дев'яностих.

– Як так сталося, що тіло не виявили відразу? Усі ці дев'ять місяців воно перебувало там?

– Експертиза встановила, що її вбили саме там, так. Тіло з місця злочину не рухали. Смерть настала від удару по голові важким предметом, – коротко вводив у курс справи вже трішки захмелілий Льоня.

Опер страшенно радів допомозі Єгора. А головне знав – справа у надійних руках. Ну а він тим часом попідтягує власні «хвости», спробує трохи допомогти з розслідуваннями Вікторії (інакше після повернення її чекає повний «завал»), а також, наскільки дозволить час, допоможе батькам із ремонтом. – На будинок майже не було покупців. Аж поки власник не знизив ціну. Тож тіло спокійно пролежало там стільки часу. Подружжя, яке придбало оселю, дивилося її, ще коли ціна стояла висока. А щойно вартість знизили, придбали.

– Я так розумію, дивилися вони його до того, як там опинилося тіло?

– У грудні минулого року, – підтвердив здогади Єгора Льоня.

«Неабиякий сюрприз: знайти у власному будинку вбиту людину, – Єгор спробував уявити ситуацію. – А тепер їм у цьому будинку жити».

Скляр доволі швидко познайомився з деталями справи. Поки інформації виявилось небагато. Проте навіть із того, що довідався, запідозрив: не все в ній так просто.

Не тому, що тіло Олександри Альтман так довго не могли знайти.

Чоловік вбитої, Віктор Альтман, зник два роки тому. Тіла його досі ніхто не знайшов.

* * *

Харків. Субота, 2 листопада 2019 року. 23:23

– Так Колька решил не приезжать, что ль? – хлопець напнув на голову капюшон, рятуючись від вітру. Він стояв, засунувши руки до кишені джинсів і длубаючи носком взуття сиру землю. Ліля присіла навпочіпки спиною до входу на територію й дивилася на хлопця знизу вгору.

– Да *уй его знает, приедет или нет, мне пофиг.

Голос її був прокуреним, від того звучав майже як чоловічий. Дівчина харкнула й сплюнула.

– Чё он там так долго? – повернула голову й спробувала видивитися дружбана. – Б**дь, я уже замерзла и в туалет хочу, – вона шмигнула носом і врешті повернула голову до співрозмовника.

Той продовжував длубати землю, тільки вже із заплющеними очима, все так само слухаючи в голові нечутну їй музику.

– Попрошусь щас к его приятелю сходить. Слышь? – гукнула, не отримавши належної уваги.

Хлопець на мить розплющив очі й подивився на дівчину. Він був спокійний мов той слон і ловив кайф. Пісні групи «Аеросміт» несподівано змінилися на власну мелодію, що видумував саме в цей момент. Завтра й не згадає, що на таке був спроможний. На кілька хвилин «завис», поринувши у власний новий світ.

Знову розплющив очі – саме вчасно, аби побачити силует у темряві. Хтось ішов, такого самого зросту, як і його приятель. Навіть хода та сама. У руках міцно стискає биту, швидким кроком наближається до них. Хлопець зусиллям волі сфокусував зір: «Кто это? И чё это у него с лицом?» – думки формувалися складно. Єдине, що спромігся згадати: сьогодні вже чув про якусь маску й биту. Зовсім недавно йому щось про них розповідали.

Лілька продовжувала балакати про Колю своїм чоловічим басом, не озираючись. Її слух притупився. Вона мало розуміла з того, що сама говорить.

Крізь маску хлопець із битою бачив, як змінюється обличчя приятеля. Його відсторонений погляд починав набувати усвідомлення. «Ты думал, я не отважусь?» – у думках засміявся юнак, впевнено підійшов до дівчини ззаду й із розмаху вдарив по голові.

Лілька впала на землю, нападник із подивом зрозумів, що з першого удару вбити не вдалося. Дівчина лаялася сплутаною мовою, тож він знову вдарив по потилиці. Цього разу прикладаючи більше сили.

– Ты чё, чувак, – отетерів приятель. – Перестань!

Хлопець сяк-так очуняв і підскочив, аби зупинити удари. Капюшон впав із голови на плечі. Вбивця з подивом подивився на приятеля: він не чекав такої реакції. Замість того, щоб допомагати, той чомусь вирішив його зупинити.

– Будешь мешать – прибью тоже, – агресивно прошипів крізь зуби, і дружбан, злякавшись, відскочив вбік.

Тим часом Лілька із закритим обличчям звивалася на землі, зробила спробу підвестися. Дівчина мало розуміла, що відбувається. Вона відчувала пекучий біль у голові, інстинктивно продовжувала боротися за життя, намагаючись відповзти від кривдника. Ліля підвела голову, і саме в цей момент наступний удар розтрощив їй носа й вибив кілька зубів. Дівчина відкинулася на землю,

перевернувшись на спину. Важке хрипле дихання переривалося кашлем: кров та зуби потрапили до горла й заважали дихати.

– Чувак, перестань! – зробив нову спробу свідок.

Вбивця відволікся й втупив погляд у того, хто мав би допомагати замість того, щоб постійно заважати. Натягнута на обличчя маска Фантомаса мала навдивовижу реалістичний вигляд і лякала сама по собі. Проте на нього зараз дивилися очі набагато страшніші за маску.

Наркотики все ще гальмували. Хлопець дивом ухилився від удару. Бита зі свистом пролетіла біля вуха, і юнак відразу ж дав драла. Випробувати долю й чекати наступної спроби він не наважився. Музика в голові різко зупинилася. Вбивця спершу кинувся за ним, та вчасно спинився ще до того, як вийшов із провулка на світло ліхтарів: не може ж він наздоганяти виродка в такому вигляді.

– Ничё, доберусь до тебе, – сплюнув і розвернувся до Лілі.

Дівчина все ще пробувала відповзти якомога далі, абсолютно не усвідомлюючи, що тікати нікуди. Не довго думаючи, вбивця дістав із куртки ножа й кілька разів вдарив у шию та спину. Скоро жінка завмерла.

Більше вона не рухалася. І не дихала.

* * *

Харків. Неділя, 3 листопада 2019 року. 00:11

Час зникав, мов пісок крізь пальці. Юнак не передбачив, що позбавитися тіла виявиться так складно. Він затявся помститися приятелю за малодушність та втечу. Хлопець все більше нервував і дратувався. «Держи себе в руках, інакше вона заметит. А если заметит, нужно будет и ее грохнуть», – заспокоював і водночас давав собі настанову.

– Да плохо стало, но уже попустило, – якомога безтурботніше відмахнувся.

– А почему скорую не вызвал, если плохо стало? А вдруг не полегчало бы. Что бы было? Что ты здесь вообще делаешь? – озирнулася, і вкотре їй стало моторошно в цьому місці. – Домой-то далеко отсюда? – поцікавилася жінка.

Хлопець, що подзвонив її синові серед ночі й прохав терміново прийти, переминався з ноги на ногу – це допомагало йому почуватися спокійніше. Погляд ковзнув на кущі за спиною непроханої гості, і він із жахом усвідомив, що звідти стирчить нога. «Если она оглянется...»

Перед тим, як комусь телефонувати, вбивця завбачливо перевдягнувся в заздалегідь приготований одяг, а закривавлений разом із битою заховав поряд із тілом. На території покинутого складу було темно, хоч око стрель. Скупе світло потрапляло від будинків та ліхтарів на головній вулиці далеко звідси. Таким чином ти бачив достатньо, аби не навернутися в темряві, але й не настільки добре, щоб помітити сліди крові на землі та труп.

– Совсем близко. Уже вот-вот родители домой придут, – збрехав.

Він ненавидів її усіма фібрами душі, проте невимушено усміхався. «Блин, чувак, ты не мог без нее прийти? Ты чё, маленький ребенок, что ли?»

Жінка горнулася в куртку, вночі сирість та крижаний вітер особливо відчувалися. Її чотирнадцятирічний син, Роман, мовчки стояв поряд. Його старшому приятелеві вона ніколи не довіряла й підозрювала, що той вживає наркотики. Тільки от ніяк не вдавалося заборонити синові з ним спілкуватися. Побачивши, що малий кудись зібрався посеред ночі, поспішила за ним.

Ромка виявився другим, кому вбивця подзвонив сьогодні. Телефонем він збрехав, що відчувається зле, і прохав про допомогу. Раптом чийсь мобільний прослуховують «мусора»? Усі його приятелі наркомани й уже давно відомі в поліції. Перший хлопець приїхав, та, дізнавшись справжню причину, відмовився брати в цьому участь.

Врешті-решт вбивці вдалося відвести малого вбік, так би мовити, «на мужской разговор». Розмовляючи, хлопець не втрачав його матір із поля зору, аби вчасно побачити, якщо вона раптом помітить тіло.

Жінка тупцяла на місці: намагалася зігрітися. Нудьгуючи, роздивилася напіврозвалену непоказну будівлю колишнього складу й подивувалася, наскільки тут темно. Стенула плечима й взялася роздивлятися прилеглу територію. Біля огорожі роздивилася купу сміття, очевидно, залишеного тут багато років тому, коли склад припинив роботу. На невеличкому шматі землі росли дерева та кущі. Також помітила кілька шин, як-небудь складених під огорожею.

Тим часом у приятеля її сина плуталися у голові думки. Він ніяк не міг придумати, що б таке сказати, аби ця дурепа припинила роззиратися. Від напруження він увесь змокрів.

У кишені він і досі мав ножа, яким добив дівчину.

* * *

Харків. Неділя, 3 листопада 2019 року. 00:53

«Успели», – зітхнув із полегшенням, коли останні грудки землі впали на свіжу могилу. Чотирнадцятирічний приятель відмовився, тож йому знову довелося шукати допомогу. Та він і сам відразу зрозумів, що нічого не вийде, коли побачив, що той приперся з мамашею.

За третім разом знайти напарника вдалося. Тіло Лільки вони успішно закопали тут, у яру, що неподалік. Тепер лишалося знайти виродка, через якого все мало не зійшло на пси.

Вбивця озирнувся й посвітив ліхтарем довкола. Тиша і нікого. Проте він бачив, що коли той боягуз втік, побіг у бік яру. Ану ж раптом він ще тут?

– Чё ты смотришь? Что-то услышал? – сполохався приятель.

Тільки свідків йому зараз бракувало. Допомагаючи нести й закопувати тіло, він тільки те й робив, що озирався навсібіч, аби не «спалитися».

– Я видел, он в эту сторону убежал, – юнак зосереджено роздивлявся місцину.

– Да смыслся уже давно. Чё, он будет ждать, пока ты его придёшь сюда искать? – йому хотілося вшитися якомога швидше.

Місце йому не подобалося: кущі, дерева, яма на ямі, вибій на вибої. Тинятися тут у темряві, хай і з ліхтарями, – ризикувати зламати собі шию. Та старший приятель не мав наміру йти звідси так просто.

Добрих пів години хлопці нишпорили темним яром у пошуках небажаного свідка. Врешті помічників вдалося вмовити новоспеченого вбивцю піти геть.

Свідок же довго не вірив своєму щастю, коли двоє безжальних вбивць нарешті залишили це місце. Він досидів тут майже до восьмої й пішов, тільки коли розвиднилося.

* * *

Харків. Неділя, 3 листопада 2019 року. 08:35

Сьогодні Єгор прокинувся рано. Зрештою, як завжди в чужому ліжку. Поза межами домівки спав він, як правило, не більше чотирьох-п'яти годин. Тож тепер снідав у *Fresh Line*^[8] сендвічем із реберцями барбекю й запивав то все натуральним чаєм із лимоном. У руках Скляр крутив кубик Рубіка. Одну зі сторін вдалося скласти ще раніше, після пробудження. Час від часу кидав погляд у вікно, спостерігаючи за перехожими на Сумській. З роздратуванням

підмітив, як хлопець-студент замовив суп і салат. Таня б схвалила. «Не чоловіча то їжа», – гмикнув.

Колишня наречена працювала головним кухарем у ресторані, і коли вони жили разом, завжди стежила за його правильним харчуванням. З нею він забув, що таке проблеми зі шлунком. Та що там шлунок. Взагалі забув, що таке бути самотнім і нікому не потрібним.

Тільки от розійшлися вони вже більш, як пів року. Кілька місяців тому він спробував розпочати нові стосунки, проте Зоряна дратувала його у всьому. Надто своїми регулярними походеньками до дорогих закладів, на які в нього не вистачало грошей, часу та бажання. А ще, вона спала до обіду й ніч не готувала.

Скляр провів поглядом хлопця. Той всівся трішки далі від нього, теж на високому стільці перед вікном. Скляр роздивився свій сендвіч, відставив вбік. Апетит пропав.

Перевірів, котра година. «Рано ще телефонувати». Єгор швидко допив чай і розкрив матеріали справи. До кафе заскочила нова група відвідувачів (теж на вигляд студентів), і тут стало гамірно. Не довго думаючи, Єгор дістав навушники, увімкнув музику в телефоні й нарешті зосередився на роботі: «Я в танку»^[9].

* * *

Харків. Неділя, 3 листопада 2019 року. 10:23

– Розкажіть про вашого сина.

Георгій Альтман здивовано витріщився на слідчого.

– Про Віктора?

Скляр кивнув.

Свекор Олександри Альтман і батько Віктора Альтмана виявився високим сивим, доволі красивим чоловіком, на вигляд років

п'ятдесяти. Вдягнутий зі смаком, хоч і просто (білого кольору легенька кофтина та чорні джинси). Він мав змучений і невиспаний вигляд. Розмовляли чоловіки в кабінеті Альтмана, у його приватному будинку.

– Ви щось про нього дізналися? – захвилювався Альтман.

«Він вже давно мертвий», – констатував слідак, проте вголос не наважився так відповісти.

– На жаль, ні. Проте в нас є підстави вважати, що зникнення та вбивство дружини також пов'язані з його зникненням. Не буває подібних збігів.

Георгій Альтман похитав головою: він і сам про це неодноразово думав.

– Поліція вже багато разів розпитувала мене про нього. Може, б ви мені нарешті щось розповіли? Є новини в розслідуванні? – схрестив руки на грудях і вороже глянув на поліцейського.

– Не можу вас порадувати, – обличчя Склера теж скам'яніло. – Розкажіть мені про нього.

Бовтун не знав, що Склар у роботі підійматиме питання справи Віктора. Приятелі вирішили не афішувати участь Єгора в розслідуванні вбивства Олександри Альтман, врешті-решт Склар офіційно не має права ним займатися. А тепер він ще й взявся за справу її чоловіка. Проте як інакше?

Тихо відчинилися двері, і до кімнати зайшла молода дівчина, на вигляд трішки старша за двадцять. Підійшла до чоловіка й м'яко опустила свою маленьку долоню йому на ліве плече. Георгій подивився на неї з ніжністю, поклав свою долоню зверху.

– Ти тільки не хвилюйся, добре? Він хоче допомогти, – дівчина привіталася зі слідчим.

Єгор кивнув.

«Сестра Віктора», – швидко зрозумів.

– Вже два роки минуло. Якби мали чим допомагати...

Чоловік не доказав, кинув погляд на Єгора. Усередині слідчий вже кипів, проте поки що вдавалося себе стримати. Він прийшов сюди не

для того, аби йому кидали в обличчя звинувачення.

Дочекавшись дев'ятої, Скляр подзвонив родичам жертви й призначив зустріч. Поліція ще вчора повідомила їх про смерть невістки й що скоро до них прийде хтось для розмови. Кілька днів тому в них просили будь-які речі, звідки можна було б вилучити ДНК зниклої. Родичі надали гребінець, відтак почали із надією чекати, що знайдене тіло не належить Олександрі. Та надії не справдилися. Скоріше за все, ні Георгій Альтман, ні його донька так і не заснули вночі. Дівчина теж мала страшенно змучений вигляд. Проте в її погляді Єгор помітив рішучість.

«Що вона замислила?» – зацікавився Скляр.

– Він зник два роки тому. Просто пішов з дому на роботу й більше не повернувся, – замість батька відповіла дівчина. – Поліція не змогла встановити його місцеперебування. Ви думаєте, їхні зникнення пов'язані?

Єгор з упевненістю похитав головою.

Насправді на сто відсотків він не міг знати, та вирішив розпочати розслідування саме з цієї версії.

Георгій Альтман уважно глянув на доньку, проте дівчина вдала, що не помітила.

«Що це все означає?» – Єгор звузив очі, спробував збагнути, що ці двоє приховують.

– Я так розумію, та сама доля спіткала й Олександрю? – поставив запитання дівчині. – Перепрошую, як ваше ім'я?

– Анна. Анна Альтман, – дівчина несподівано усміхнулася, показавши ряд білих рівних зубів, присіла на бильце крісла поруч із батьком.

Єгору ще раніше Георгій Альтман запропонував місце у такому ж, навпроти, через стіл. Слідак не без задоволення всівся в глибоке м'яке шкіряне крісло.

– Вона мала намір зустрітися з друзями, але так і не з'явилася, – продовжувала розповідати замість батька дівчина.

Єгор похитав головою, щоб показати, що слухає. Тим часом із цікавістю роздивлявся дівчину. Такої красивої він ще ніколи не бачив. Невисокого зросту, дуже мініатюрна, з сірими, як у батька, очима. Трішки лукавими, але водночас сумними.

– У неї були вороги? Чи в її чоловіка? – поцікавився Скляр після паузи.

Він раптом збагнув, що «завис», роздивляючись дівчину. Через це несподівано для себе почервонів. Як на зло, на блідому обличчі Склєра рум'янець завжди добре видно.

Анна усміхнулася, помітивши увагу Єгора. «Чортеня», – швидко здогадався Скляр.

І сам не втримався й усміхнувся. Проте лише подумки.

– Ні в неї, ні в мого сина ворогів не було, – цього разу Георгій завадив донці відповісти.

Скляр уважно подивився на дівчину. Ні, вона не бажає заперечити.

– Ви впевнені? – про всяк випадок уточнив.

– На жаль, так. Ми самі вже неодноразово про це думали, – м'яким голосом промовила Анна.

Тепер її обличчя знову серйозне.

Красиві сірі очі.

Скляр вкотре примусив себе відірвати погляд від Анни Альтман. Відтак величезними зусиллями волі знову зосередився на роботі. «Скидається на те, що кажуть правду», – Єгор «просканував» співбесідників. Переживання видавалися справжніми, як і свідчення. Підозрювати всіх фігурантів справи, поки не доведено протилежне, – звичка, від якої Скляр ні за яких обставин не відмовлявся.

З появою Анни розмова пішла легше (очевидно, вона вміє заспокоювати батька). Єгору вдалося дізнатися кілька нових фактів. Зокрема те, що дітей подружжя не мало, жило окремо (а отже, батько та сестра можуть бути не в курсі певних проблем, якщо такі мали місце в їхньому житті), Олександра Альтман виросла в сиротинці, батьки її невідомі. Познайомилася пара на роботі: обоє

працювали в компанії батька Віктора. У кінці розмови Анна визнала найбільш значуще: відколи зник чоловік, Олександра власними силами намагалася його знайти.

– Наскільки її пошуки виявилися успішними? – відразу зацікавився Скляр.

– Вони виявилися абсолютно марними, – обличчя Георгія Альтмана знову скам'яніло, і він багатозначно подивився на Анну.

Дівчина опустила очі й нічого не відповіла.

* * *

Харків. Неділя, 3 листопада 2019 року. 20:51

Анна навпомацки знайшла вимикач і нарешті увімкнула світло. Коридор відразу залився яскравим світлом. Батько завжди скаржився, що від такого яскравого освітлення в нього болять очі, та молодій жінці подобалося. Врешті, вона в себе вдома й може робити, що хоче.

Дівчина почувалася морально виснаженою. Вона б ніколи не залишила батька самого після трагічних новин, проте мусила повернутися додому, щоб погодувати кота. Тварина сама відучора.

– Джой! – гукнула. – Джой, ти де?

Мовчанка.

– Джой, ти мене чуєш? Джой, де ти? – захвилювалася.

Пройшлася коридором, кинула погляд на миски з їжею та водою: обидві порожні. Джой завжди зустрічає її під дверима, коли голодний. А зараз він *мусить* хотіти їсти. Зазирнула до однієї з двох кімнат (тієї, що слугувала спальнею) і знову гукнула.

Врешті під ліжком почула шум, а ще за кілька миттєвостей звідти нарешті виліз чорний короткошерстий котяра. Кілька разів щасливо нявкнув і кинувся до ніг. Колись давно вона знайшла його на вулиці.

Голодним, пораненим після нападу собаки, у лишаях і страшенно худючим. А ще без лівого вуха. Батько ледь не вигнав їх обох із дому. Якби не старший брат, тварину довелося б залишити на вулиці. А тепер... Тепер тато щоразу, коли приходить у гості, приносить найдорожчий корм, а Джой за це не злазить із його колін. Інколи Анна навіть ревнує. Проте без злості.

– Чого це ти мене не зустрічаєш, га? – взяла на руки, притиснула до себе й попрямувала наповнювати його миски свіжою їжею та водою.

Кіт щасливо муркотів і міцно притискався до Анни.

– Ну, чого ти? Образився, що мене так довго не було? Я вже вдома. Вже йду тебе годувати. Блін, – здивовано витріщилася на відчинені у кухню двері. – Забула зачинити. Ти не лазив тут по столу? Ти ж пам'ятаєш, що я цього не люблю?

Кіт уважно подивився на неї своїми бурштиновими очима, не припиняючи мурчати. Поклав голову їй на плече із полегкістю зітхнув: нарешті заспокоївся.

– Знаєш, як мене задобрити.

Анна відчинила шафку й дістала *Royal Canin* для вередливих котів. Вже за хвилину кіт з апетитом наминав улюблену їжу, щасливий від того, що господиня повернулася додому.

Анна ж ніяк не могла збагнути, як так сталося, що забула зачинити двері в кухню. З іншого боку, у тому стані, в якому вона залишала помешкання, насправді – нічого дивного.

* * *

Харків. Понеділок, 4 листопада 2019 року. 19:53

Перший день стажування виявився насиченим. Щоправда, поки тільки новими знайомствами. Справжнє навчання почнеться

наступного дня. Вчора ж він, Льоня та Антон таки влаштували міні-зустріч однокурсників, засиділися до пізньої ночі. Проте, як не дивно, на ранкове самопочуття зустріч аж ніяк не вплинула негативно. Навпаки. Вперше за довгий час він справді розвіявся. Ось що значить хороша компанія.

Погода сьогодні на диво видалася теплою. Не гаючи часу після навчань, Єгор відразу взявся за розслідування. Поспілкувався з друзями й колегами Віктора та Олександрі Альтманів. Льоня відразу скептично поставився до цієї ідеї, оскільки він сам разом з іншими оперативниками ще раніше провели численні допити. Як із приводу зникнення чоловіка, так і з приводу зникнення дівчини. Тоді нічого вагомого поліція не дізналася.

Той самий результат чекав сьогодні на Скляра.

Нині Єгор вхопився за єдину можливу ниточку: подзвонив Анні Альтман і домовився про зустріч. Ще відчужа його мучила підозра, що від нього щось приховують. Час дізнатися, що саме.

Слідчий крокував до закладу під назвою «Baker 75 Street». Допомагав зорієнтуватися на місцевості навігатор у мобільному. Телефонем голос Анни здався йому сумним. Він так і не зміг втямити, чи дівчина насправді має бажання з ним зустрітися, чи погодилася тільки тому, що він із поліції.

До слова, він так і не зізнався, що не з Харкова.

Скляр саме збирався заходити в кафе, коли помітив, як із припаркованого неподалік *BMW X3* вийшла Анна Альтман і відразу попрямувала до нього. Дівчина була одягнута в коротку чорну шкіряну куртку, з-під якої визирала світлого кольору кофтина. Чорні штани з порізами на колінах та чорні ботильйони на високих підборах підкреслювали стрункі ноги. Розкішна молода жінка.

«Птах не твого польоту, Єгоре», – зізнався сам собі.

* * *

Рівне. Понеділок, 4 листопада 2019 року. 20:21

Зі старенького будинку чулися крики: сварилися чоловік та жінка. Завбачивши чужаків, голосно загавкав пес. Андрій із Властою підійшли до огорожі, яка, на щастя, виявилася незамкненою.

– Фу! – наказав патрульний собаці, і той відразу відбіг вбік. Пес намагався виконувати свою службу, проте страшенно боявся. Знову підбіг, гавкаючи, і відразу відбіг. Тварина щодуху махала притиснутим до землі хвостом, час від часу показувала вищир. Підбігала й втікала.

«Його б'ють», – запідозрила Власта.

Андрій вкотре відігнав собаку, і той нарешті відчепився. Щоправда, гавкати не припинив. Напарники сміливіше пройшли повз. Маленьке подвір'я, як і сам будинок, мали страшенно занедбаний вигляд. Здається, ще трішки часу, і ця оселя розвалиться.

Андрій гучно постукав у двері. Не дочекавшись результату, повторив. Чоловічий та жіночий голоси за дверима затихли, уже за мить їм відчинив господар на вигляд п'ятдесяти років. Вдягнений по-домашньому, з рідким незачесаним волоссям.

– З вашого будинку дзвонили й повідомили про домашнє насильство, – сповістив Андрій.

За спиною господаря з'явилася розчервоніла заплакана жінка.

– Це я викликала.

– Та яке домашнє насильство. Ви шо? – обурився чоловік.

– Ми розлучаємося, – шмигнула носом.

– Він вас б'є? – запитала Власта.

– Да не б'ю я її!

Андрій відійшов якнайдалі, аби не відчувати від чоловіка запах алкоголю. Та й від жінки теж.

– А коли рік тому ти об мою голову пляшку розбив? – знову шмигнула носом і розплакалася.

Чоловік не знайшов відповіді.

– А зараз він вас бив? – перепитав Андрій.

– Да, вдарив по обличчю. Он навіть слід. Ще болить, – повернула обличчя, вказала на червону пляму біля вуха.

– Викликай «Поліну»^[10], – сказала Власта Андрію. – Слухайте мене уважно, зараз сюди приїде спецпідрозділ, який займається сімейним насиллям, – патрульна звернулася до жінки, – серед них буде дільничний – напишете заяву. Ви взагалі збираєтеся писати заяву?

– Звичайно, – впіймала на собі погляд чоловіка, проте проігнорувала. – Буду.

– Ну тоді чекаємо, – Власта подивилася на напарника, той саме закінчував спілкуватися по рації.

– Зараз приїдуть, – поінформував Андрій.

На зміну вони заступили не більш як десять хвилин тому й тепер опрацьовували перший виклик. Власта натягнула каптур, ховаючи голову від льодяного вітру. Шапку, на жаль, вона лишила в машині. На відміну від Андрія. Патрульна кинула погляд на заявницю, відтак на її чоловіка.

Думками Власта блукала далеко. У Харкові. Уже в середу вона приїде в нове для неї місто для проходження стажування в іноземних колег. Спершу вона мало не відмовилася від пропозиції керівництва, переймаючись тим, з ким лишати доньку. З чоловіком патрульна розлучилася кілька років тому, відтоді він особливо не цікавився долею спільної дитини. Зі своїм бойфрендом Артемом вона була ще не в тих стосунках, щоб лишати на нього малу. Проте Катя, довідавшись про відрядження, мало не за руку відвела до керівника патрульної поліції Сергія Мерчука, де Власта не без задоволення сповістила про свою згоду. Це вперше Катя, яка зараз відвідувала десятий клас, лишалася так надовго сама, і Власта не могла не переживати. Артем і друзі заспокоїли, що стежитимуть, чи в дівчинки все добре.

Власту охоплювало приємне хвилювання. На неї чекає хоч трішки різноманіття серед буденності.

* * *

Харків. Понеділок, 4 листопада 2019 року. 20:34

– Я навіть не сумніваюся, що вона щось дізналася, – Анна Альтман зробила ковток свого лате, відставила вбік горнятко. На мобільний прийшло сповіщення, вона швидко прочитала і відклала свій *iPhone* вбік.

«Шульга», – швидко резюмував Єгор, коли помітив, що склянку з напоєм дівчина тримала лівою.

У закладі виявилося доволі затишно, Єгорові сподобався сучасний дизайн. А ще – столик біля вікна зі зручними кріслами. Йому завжди було до душі спостерігати з кафе за тим, що відбувається на вулиці.

Проте зараз не час розслаблятися.

– І ви вирішили закінчити те, що розпочала Олександра?

Анна здивовано подивилася на слідчого.

«Неймовірно красиві сірі очі. І чутливі пухкі губи».

– Я ще вчора запідозрив це, – усміхнувся Єгор. – І ваш батько проти, – продовжив висловлювати здогади.

Анна відвела погляд, дівчина не усміхалася і навіть видавалася блідою. Якийсь час вона відсторонено дивилася у вікно. Накрапав дощ, перехожі без парасольок поспішали сховатися.

– Я його розумію. Він боїться за вас, – Єгор відпив своє американо.

Анна кинула розлючений погляд на Скляра.

– Віктор зник два роки тому. Що поліція зробила для того, щоб його розшукати? Потім зникла Саша. І тепер її знайшли мертвою.

– Ви хочете закінчити так само? – різко парирував Скляр.

Напередодні йому здалося, що Анна співпрацюватиме, та зараз слідак серйозно сумнівався в цьому. І з кожною хвилиною розмови дедалі більше.

Анна мовчала, і Єгор продовжив:

– Що вона знайшла? Вона вам щось розповідала?

– Якби ж то.

– Анно, – Єгор обіперся на лікті й ближче підсунувся до дівчини; відчув ледь вловимий запах її парфумів, – не приховуйте від мене нічого. Це може виявитися небезпечно.

– Я кажу правду, – зітхнула. – Ми з батьком знали, що вона намагається своїми силами знайти Віктора. Саша не з тих, хто сидітиме, склавши руки. Коли вона побачила, що поліція нічого не робить, – помітила, як обличчя Склера на цих словах скам'яніло, та їй було начхати, – взялася за справу сама.

– Давно?

Стенула плечима:

– Трохи більше року.

– А вбили її за кілька місяців потому, – замислено промовив слідчий.

– За пів року, – уточнила Анна.

– Спробуйте пригадати, куди вона ходила, з ким спілкувалася. Можливо, якимось змінилася її поведінка.

Анна енергійно заперечно похитала головою.

– Нічого не змінилося. Я б помітила. Ми були дуже близькі.

«Бреше. Питання – навіщо?»

– Ви впевнені? – Склер дав дівчині шанс реабілітуватися.

– Впевнена, – коротко відрізала, не зводячи свого прямого погляду зі слідчого.

* * *

Харків. Понеділок, 4 листопада 2019 року. 21:30

– Будьте обережні, Анно, – Єгор тримав дверцята автівки, які кілька секунд тому галантно відчинив перед дівчиною.

Анна завела машину, похмуро подивилася на Єгора й хотіла щось відповісти, та передумала.

«Не вірять, що я хочу допомогти», – підозра Скляра остаточно зміцніла. Поліцейський зачинив машину. Хвилину-другу спостерігав за *BMW*, що поволі віддалялося й врешті розчинилося у вогнях вечірнього Харкова.

Несподівано стало самотньо. Єгор натягнув на голову каптур, рятуючись від холодних дощових крапель. Роззирнувся. Перехожих значно поменшало.

«Тепер потрібно пригадати, як дійти до готелю», – зітхнув.

Похнюпившись, він швидко закрокував Сумською^[11].

Охоплений власними думками, слідчий не помітив, як повз рушила ще одна автівка.

І попрямувала в тому ж напрямку, що й *BMW*.

* * *

Харків. Вівторок, 5 листопада 2019 року. 16:15

Уже другого дня ентузіазм Єгора зник. Піднесення, яке охопило в понеділок, коли вперше з'явився на курсах, змінилося на розчарування. Все-таки велика кількість нових людей поряд – не його парафія.

Із заздрістю спостерігав за колегами з Луцька та Рівного (усіх знав), коли ті спромоглися швидко знайти нових гарних знайомих. Виявляється, уже вчора ті разом ходили на пиво. «Не звикати», – вирішив Скляр і зосередився на навчанні.

О третій він із полегшенням зітхнув, відкараскавшись від усіх старих та нових знайомих, помчав на роботу до Льоні. Відтак

дізнався новини. Володимир Корідзе – власник будинку, де знайшли рештки Олександри Альтман, виявився темною конячкою. За інформацією колег із Німеччини, про чоловіка відомо надто мало: той справді живе в Німеччині (є дані про в'їзд до країни, його адреса у Франкфурті-на-Майні), тримає невеличку пекарню, в Україну давно не в'їжджав.

– Чим займався до виїзду з країни? – Єгор замислено поторсав свою руду борідку. Перед від'їздом він встиг побувати в барбершопі^[12], тож тепер міг пишатися акуратно підстриженим волоссям, борідкою та вусами.

У кабінеті вони з Льонею були самі – неймовірна полегкість після наповненого великою кількістю нових людей дня.

Льоня відмахнувся:

– Дрібна підприємницька діяльність. То те, то се. Нічого особливого.

– Не притягався?

Льоня заперечно похитав головою. З цікавістю роздивився приятеля. За роки той майже не змінився. Такий само похмурий, завзятий у роботі і... нещасний. Навіть не постарів. Тільки що бороду й вуса відпустив.

– Не притягався.

Льоня злегка усміхнувся: Єгор так цю справу не лишить. Колега з Рівного «висяків» не любить. Якби ж то тільки сам Льоня мав таку саму віру в правосуддя. Справа Віктора Альтмана давно вважалася безнадійною. Те саме Бовтун думав про вбивство його дружини.

Льоня пригостив Єгора чаєм («позичив» у Вікторії, адже у своєму розпорядженні мав лише каву). Добрих пів години йому довелося спостерігати за тим, як напій холоне, поки Єгор розмірковує. Слідак лише одного разу зробив ковток, скривився й більше чаю не торкнувся. Бовтун пробував розговорити Склера, та, впевнившись у марності свого задуму, зосередився на свідченнях понятих у справі про крадіжку. Скоро звітуватися перед керівництвом.

Врешті-решт Скляр несподівано підхопився, перевірів, котра година, і наказав мерщій збиратися.

* * *

Харків. Вівторок, 5 листопада 2019 року. 21:46

Анна вилаялася. У темряві дівчина втрапила ногою в калюжу. Ліхтарі тут хоч і були, проте світили через один, та і їх затуляли височенні дерева з обох боків вулиці. Десь позаду зашурхотіло опале листя. Озирнулася: дворовий пес. Тварина понюхала купку листя, справила природну потребу і поволі побігла далі, до покинутого, розваленого часом будинку. Таких у місті чималенько.

У дитинстві Анна думала, що такі будинки – норма. Та щойно почала з батьками покидати межі міста, із подивом зрозуміла, що в Києві, Львові й інших обласних центрах такого немає. Принаймні не в тих кількостях, як у Харкові.

Уважно роздивилася вулицю. Їй здалося, що вона пройшла потрібний будинок, проте ліхтар мобільного допоміг впевнитися, що йде в правильному напрямку. Хотілося хоча б з вулиці подивитися на місце, де вбили Сашу. Анна навіть не сумнівалася, що невістці було призначено зустріч. Проте з ким? Навіщо йти туди самій? І чому саме в цьому будинку?

Анна озирнулася. У темряві десь із протилежного боку вулиці хтось насвистував знайому мелодію. Анна посвітила мобільним, проте марно. Їй так і не вдалося зрозуміти, звідки саме лунає звук. І хто свистить. Дівчина зіщулилася: по її душу?

Якийсь час вона дослухалася, проте нічого окрім тиші не почула. Отже, здалося. Та щойно Анна продовжила йти, як хтось засвистів знову. Ближче й вже позаду. Дівчина різко розвернулася, серце калатало в грудях. Цього разу їй вдалося розгледіти в темряві

незрозумілий силует. Хтось швидко наближався. Настільки швидко, що Анна ледь стрималася, аби не побігти. Мелодія чулася все чіткіше. І коли вже дівчина мало не почала втікати, вона врешті зрозуміла, що до чого. Повз проїхав чоловік на велосипеді. Невідомий не звернув на неї жодної уваги, і тепер вона залякло дивилася йому в спину. Він знову припинив свистіти, очевидно, щоб набрати в легені порцію повітря. За мить почулася нова мелодія. Тільки цього разу незнайома.

Анна ще трохи постояла, приходячи до тями. Дихання та серцебиття заспокоїлися. Дівчина ще раз роздивилася довкола, аби пересвідчитися, що поряд більше нікого. Дослухалася. Тихо. Навіть не чути свисту. Анна відчула величезну спокусу негайно повернутися до машини та їхати додому, проте до мети залишалося зовсім трішечки. Не відступати ж.

«Анно, не божеволій, – наказала собі. – Не ставай параноїком. Дурненька. Чого раптом за тобою хтось має стежити?»

Вітер посилювався, і вона відчула, як холод пробирає до кісток. Дівчина зробила перший несміливий крок, далі пішла впевненіше. Скоро Анна заспокоїлася й майже забула про інцидент. Думки її повернулися до суперечливого питання, яке мучило останнім часом.

Що *вона* може зробити для того, аби розкрити вбивство Олександри та, як не прикро про це думати, власного брата? Після зникнення Олександри вони з батьком запідозрили, що між їхніми історіями є зв'язок. Коли знайшли тіло Саші, впевнилися. А ще кожен з них розумів, що Віктор теж вбитий. Тільки жоден із них не наважувався говорити про це вголос.

Якщо Саша змогла розплутати справу, то й вона зможе, хіба ні?

Дівчина постійно пригадувала вчорашню розмову з новим слідчим. Йому хотілося вірити. Цей поліцейський видався їй кращим за попереднього. Та вона ніяк не могла переконати себе, що після такого довгого періоду після зникнення Віктора та вбивства Саші поліція щось зможе вдіяти.

Коли Олександра почала власноруч шукати Віктора, батько не сприйняв це серйозно. Точніше, не вірив, що їй вдасться. Чоловік використав усі можливі зв'язки, проте його спіткала невдача. Що вже казати про тендітну молоду жінку? Тільки коли Олександра зникла, Георгій запідозрив, що їй вдалося дізнатися правду.

Анна нещодавно повернулася зі Львова, де провела роки навчання на програміста й перший етап кар'єри. Георгій Альтман наполягав, щоб вона працювала в його ІТ компанії, та дівчина бажала йти своїм шляхом і досягати всього самостійно. Проте минув час, брата не знайшли, а Олександра несподівано зникла. Дівчина вирішила повернутися в сім'ю.

Інколи вона картала себе, що не приїхала раніше й не допомогла Олександрі. Усе ж таки жінка шукала її брата. Помилка, про яку Анна шкодуватиме усе життя. Дівчина знала, що Саша спілкувалася з усіма знайомими, друзями та колегами чоловіка. Перевіряла також справи Віктора. Брат не став програмістом, в ІТ компанії батька перебував на посаді його заступника.

Останнім часом Анна пригадувала всі розмови та нечисленні зустрічі із невісткою. Двічі Олександра приїздила в гості до Львова. Кожного разу Саша скаржилася, що нічого нового не довідалася. А Анна не наважувалася сказати невістці, що, як і батько, вважає її спроби марними. Якщо вже зв'язки Георгія Альтмана не допомогли, то не допоможе нічого. Хіба диво. Востаннє вони з невісткою бачилися на Новий рік, коли Анна на кілька днів повернулася для святкування. Тоді Олександра здалася їй знервованою (варто таки було розповісти Скляру). Анна для себе пояснила це сумом за Віктором. За тиждень після її від'їзду батько сповістив, що Саша зникла.

То чи не розповідала Олександра в ті свята щось таке, на що Анна мусила б звернути увагу, якби від початку серйозно сприйняла її намір знайти Віктора?

* * *

Харків. Вівторок, 5 листопада 2019 року. 21:48

Він визирнув з-за рогу. Вулиця майже не освітлювалася, та його очі вже давно звикли до роботи й у гірших умовах. Силует молодої жінки слабо проглядався в темряві. Він бачив велосипедиста, який нещодавно проїхав повз і, скоріше за все, налякав жінку. Тільки от велосипедист не помітив його.

Анна дійшла до будинку, де зовсім недавно знайшли рештки її невістки й тепер із цікавістю роздивлялася. Озирнулася (байдуже, звідти вона його не помітить). Відтак несміливо підійшла до воріт. Схоже, прислухається.

Жінка раз по раз озиралася. Чоловік усміхнувся: деякі люди мають хороший інстинкт самозбереження.

Спершу потрібно довідатися, чи вона щось знає. Якщо їй нічого невідомо й вона покине спроби дізнатися, у неї є всі шанси лишитися живою.

Знову усміхнувся: дівчина не наважилася зайти на подвір'я. Натомість швидко покрокувала до власної автівки, залишеної на початку вулиці.

Чоловік заховався в пільмі.

* * *

Рівне. Середа, 6 листопада 2019 року. 00:51

Власта втомлено потерла очі. Вдень вдалося поспати лише п'ять годин, тож зараз, у другу нічну зміну, патрульна почувалася

страшенно змученою. На щастя, зміна видалася більш-менш спокійною – правопорушення незначні й нечисленні. Щойно вони з Андрієм привозили п'яних на освідування^[13]. Троє людей подзвонили на 102 повідомити про те, що водій відмовляється садити їх в автобус до Познані. Виявилося, що подорожні п'яні як чіп, а при собі ще мають цілу пляшку для продовження вечірки в дорозі. Усе завершилося тим, що автобус поїхав до Польщі без них. І після освідування горе-заявники отримали штраф згідно зі 178-ою статтею адміністративного кодексу України^[14].

Власта закінчила розмову з Мирославом, колегою з іншого екіпажу^[15], одного з тих, що допомагав завезти п'яних на освідування. На автовокзал, окрім Властиного, мусили виїжджати ще два екіпажі, оскільки подорожніх троє. Патрульним забороняється саджати до автівки більш ніж одного правопорушника.

Втомлена, вона роздивилася нову заставку в смартфоні: гори й бірюзового кольору озеро. На годиннику за три хвилини перша. Зробила гучніше радіо, відтак повернулася до споглядання нічного міста. Воно їй подобалося. Тиша, світло ліхтарів, мало машин і спокій. Втомившись, вони з напарником якийсь час їхали мовчки.

– Якийсь дивний, – зауважив Андрій, несподівано порушивши тишу.

Патрульні саме під'їжджали до зебри, попереду непевною ходою намагався перейти дорогу невідомий.

– Щось не так. Давай перевіримо, – погодилася напарниця.

Андрій припаркував автівку, і патрульні попрямували до чоловіка, який вже встиг дійти до тротуару.

– Шановний, з вами все добре? – гукнула Власта з тривогою у голосі.

Чоловік не відповів. Навіть не повернув до них голови. Натомість похитнувся й мало не впав. Кілька секунд він постояв і продовжив йти.

– Агов! З вами все добре? – Андрій наздогнав невідомого. – Власто, йди сюди швидше.

Хлопчина (на вигляд не старший, ніж двадцять років) заперечно похитав головою. Праву руку він міцно притискав до серця.

– Дивись на мене. На мене дивись. Присядь. Присідай.

Невідомий уперся. Він не мав бажання тут стовбичити й тим паче з кимось балакати. Мовчки похитав головою й зібрався йти.

– Ти чув чи ні? Присядь, – вхопив за руки й легенько потягнув донизу, аби той нарешті послухався.

Андрій допоміг хлопцеві сісти на землю. Навіть у світлі ліхтарів помітно було його бліде обличчя. Невідомий несподівано застогнав: гучно, скривившись від болю.

– Заспокойся. Заспокойся, – Влада схилилася біля нього. – Андрію, викликай швидку.

Сильний вітер жбурнув волосся на очі. Змахнувши неслухняне пасмо, патрульна накинула на голову каптур.

– Чорт, – стиха вилаялася Влада, зосередивши увагу на хлопцеві: його вигляд їй не подобався. – Тихо-тихо. Усе буде добре, – спробувала заспокоїти молодика, поки напарник по рації викликав меддопомогу.

– Що сталося? – Андрій заговорив до невідомого, присів поряд навпочіпки.

Хлопець пробурмотів щось незрозуміле. Він плакав.

– Що, перенервувався, чи що? – спробував розговорити.

Андрій роздивися довкола. Нікого. Лише ліхтарі та їхня автівка, поспіхом лишена з відчиненими дверцятами. Яскраві сині проблескові маячки в темряві.

Однією рукою невідомий продовжував триматися за серце, іншою сперся об землю. Влада спробувала зрозуміти, чи може він виявитися безхатком, алкоголіком чи наркоманом. Від нього відгонило алкоголем, проте не занадто сильно. Біла шапка, такого ж кольору куртка, сині джинси та кросівки. Нігті короткі та чисті. Дивиться перед собою, патрульних ніби й нема поряд.

– Де ти живеш?

– На Відінській [\[16\]](#).

Він все ще важко дихав, проте це не завадило зробити нову спробу підвестися.

– Тихо-тихо. Ні-ні-ні. Сиди, – скомандував Андрій.

– Нікуди не йди. Посидь так, добре? – попрохала Власта.

Хлопець послухався. Він все ще не підіймав голову до патрульних, зосереджений на чомусь своєму. Механічно заправив довгу шнурівку до кросівки.

– Дивися, зараз приїде швидка...

– Навіщо шви...ка?

Власта ледь змогла розібрати, що той сказав. Пацан все ще плакав, не стримуючи шмарклі.

– Все буде добре, – вкотре спробувала заспокоїти патрульна.

Хлопець проказав щось незрозуміле. Власта хотіла перепитати, проте Андрій, очевидно, зрозумів, оскільки поцікавився:

– А що з дівчиною?

І знову Власта змогла розібрати лише кінець фрази:

– ...у неї викидень.

– Давно зустрічався з нею чи ні? – намагався тримати увагу хлопця Андрій.

– Пів року.

– Пів року?

– А де ти навчаєшся?

– Вже не навчаюся.

– А де навчався?

Хлопець заледве вимовив довгу назву свого коледжу; тут він знову зробив спробу встати, та патрульні не дозволили.

– Заспокойся, все добре. А що вживав? – запитав Андрій.

– «Мікадо»^[17] і портвейн.

– Навіщо ти це все вживав?

Молодик знову щось пробурмотів про дівчину та про те, що в неї викидень і вкотре пробував встати.

– Я пережить не можу.

– Заспокойся, це життя, – погладила по плечу Власта.

Патрульна все більше нервувала, підвелася, розминаючи затерплі ноги. Те саме зробив напарник.

«Де в біса ця швидка?» – Власта роззиралася, сподіваючись побачити в темряві проблискові маячки.

По рації колеги передавали один одному інформацію, та патрульна лише відсторонено вислухала: нічого, що стосувалося б їхнього з Андрієм екіпажу. Напарник продовжував розмовляти з хлопцем, намагаючись звеселити й відволікти від болів у серці. Власта ж зосередилася на обличчі невідомого. Щось змінилося. Вона не могла зрозуміти, що саме, та могла заприсягтися: його обличчя зараз інше. Більш бліде? Більш скривлене від болю? Він так і не відняв руку від серця. «Тримайся, малий».

– Швидка вже їде. Маєш якісь серцеві хвороби?

Хлопець заперечно похитав головою. І знову щось нерозбірливе пробурмотів. Раптом на пів слові юнак замовк, легенько нахилився вперед, заплющив очі. Дихання його стало гучним і важким.

Патрульні напружилися: щось точно не так.

* * *

Харків. Середа, 6 листопада 2019 року. 01:01

Анна ніяк не могла збагнути: речі в шафі висіли інакше. Свою спортивку на фітнес вона завжди вішала окремо від іншого одягу, аби швидше знайти в спортзал потрібне. Невже вранці настільки поспішала, що повісила речі як-небудь? Насупилася, намагаючись пригадати.

Об ноги потерся Джой, привертаючи до себе увагу. Анна схопила його на руки й міцно притиснула до грудей. Кіт заборсався.

– Сам прийшов до мене, – усміхнулася й відпустила тварину.

Після вечірнього візиту до будинку лишився неприємний осад. Навіщо вона взагалі пішла туди? Що сподівалася знайти? Поліція вже все обнишпорила. Хто вона така, що могла б працювати краще за них?

Анна зачинила шафу й заходилася впорядковувати робочий стіл. Сьогодні вона весь час пригадувала зустріч зі слідчим. Усе її дратувало. Віктора вони не знайшли. Не врятували й Сашу. Останнім часом її огортало нестерпне почуття безвиході.

Кожного дня Анна обмірковувала свої шанси знайти вбивцю брата та невістки. Нещодавно заїкнулася про це батькові, вчинилася сварка. Той забороняв навіть думати про це. Вона ж зі свого боку і хотіла, і боялася, інстинктивно розуміючи, як це небезпечно.

Після дурнуватою задуму побачити дім, де знайшли тіло Саші, дівчина так і не спромоглася заснути. Натомість пів ночі просиділа над новим проєктом. Потім, як завжди, продумала гардероб на наступний день. Ну а тепер все ж варто спробувати заснути.

Анна вимкнула світло й визирнула у вікно. Вітер зривався все більше, і дівчина подумала, чи не принесе він, бува, дощ. Для снігу ще затепло. На подвір'ї порожньо: тільки припарковані машини та світло ліхтарів. Серед них старенький форд, якого вона раніше не бачила.

«Певно, Влада. Треба буде розпитати», – усміхнулася. Хлопак-другокурсник із шостого поверху роками марив про власне авто. Цю машину у дворі своєї багатоповерхівки вона помітила ще кілька днів тому.

«Недорога й непоказна. Чия ж іще це має бути, окрім як не його?» – у думках пораділа за хлопця.

Відтак підійшла до ноутбука, закрила його, перед цим вийнявши флешку й вклавши до сумки: завтра знадобиться на роботі. На душі знову стало сумно: ця річ свого часу належала Саші. У темряві пройшла до ліжка й вмостилася біля кота, що вже зачекався на неї.

Спати Анна лягла з важким серцем.

— Швидка вже їде.
Маєш якісь серцеві хвороби?

* * *

Рівне. Середа, 6 листопада 2019 року. 01:15

Юнак голосно захрипів і завалився на бік.

– Власто!

Патрульні кинулися до нього.

– Стабільне положення [\[18\]](#)! – скомандувала патрульна.

– Вулиця Кавказька. Будь ласка швидко, терміново! Терміново! – відчайдушно закричав у рацію Андрій, поки Власта розстібала куртку невідомого, аби полегшити йому дихання. У вухах у неї гуло, перед очима тільки бліде обличчя хлопця.

– Терміново! Вулиця Кавказька. У людини погано з серцем! Як чуєте?

– Дихай! – тим часом наказувала Власта. Їй геть не подобалося його слабе дихання.

І даремно.

Хрип різко припинився. Юнак спробував підвести голову, проте вона відразу ж обм'якла й опустилася на землю. Хлопець затих. Власта тремтячими руками перевірила пульс: немає. Андрій тим часом перевірив дихання.

– Власто, качай!

Патрульні квапливо перевернули хлопця на спину, Власта відразу кинулася робити непрямий масаж серця. Пошепки вона вела рахунок, щосили натискаючи на грудну клітину. Ніби здалеку чула вона голос по рації, що сповіщав про те, що швидка вже «рухається до місця події». Усе, ніби в тумані.

– Азов терміново! – підганяв Андрій. – У людини зупинка серця! Робимо непрямий масаж.

– Друже, дихай! – підбадьорював поряд Андрій. Але для Власти навіть його голос звучав ніби звідкись з іншого світу. Чи з іншого

життя.

Здається, минула ціла вічність, коли хлопець нарешті хрипко переривчасто задихав.

Патрульні саме перевернули молодика в стабільне положення, коли вдалині нарешті помітили проблискові маячки швидкої. Поліцейські важко дихали, відчуваючи, як гучно гупають у грудях власні серця. Андрій кинувся назустріч машині. Власта перевела погляд на хлопця й обережно знову перевірила дихання.

Живий.

* * *

Харків. Середа, 6 листопада 2019 року. 15:32

Кілька годин тому до поліції звернулися дві заплакані жінки й заявили, що зникла двадцятишестирічна дівчина. Одній з них вона доводилася донькою, іншій – онукою. За словами родичів, дівчина від неділі не дає про себе знати. Сполошилися вони ще першого дня й намагалися своїми силами розшукати. Ліля, так звали нещасну, була наркоманкою, тож спершу її зникнення не надто їх здивувало. Проте коли вони почали спілкуватися з приятелями дівчини, дехто бовкнув, що чув, ніби її вбили. Родичі написали заяву в поліцію, тепер Бовтун із колегами перевіряли інформацію.

Оперативник Леонід Бовтун не здивувався б, якби дізнався, що її справді вколошкали. Не хто інший, як людина з власного оточення. Це часто трапляється. То такий тип людей: небезпечний та неадекватний.

Перш за все поліція вирішила поспілкуватися з хлопцем зниклої. Юнак виявився молодшим за неї на цілих десять років. Але він надав беззаперечне алібі. Мовляв, у суботу ввечері був у кіно. Навіть квиток показав. Неділю весь день провів вдома з батьками.

Камер спостереження в кінотеатрі не виявилося. Поліція поспілкувалася з працівниками, проте ті не згадали, що бачили підозрюваного. Та, зрештою, суботні вечірні сеанси відвідує надто багато людей, аби можна було когось запам'ятати. Тож поки що поліції не вдалося ані підтвердити, ані спростувати свідчення малого. Бовтун (та й інші його колеги) терпіти не могли, коли в справах залучені неповнолітні. З ними завжди чимало «геморою». А що найбільше не сподобалося Бовтуну, то це те, що свідки, від яких родичі дізналися, що дівчину вбили, несподівано виїхали з міста.

На дзвінки ніхто з них не відповів, тож допитати їх не вдалося.

* * *

Харків. Середа, 6 листопада 2019 року. 16:01

Єгор вклав до рота останній шматок кебабу й допив своє лате. Сьогодні цей кавовий напій для нього своєрідний консенсус – з одного боку це не американо, до якого привчила колишня наречена, з іншого не чай, до якого він так і не зміг повернутися. Вкотре впіймав себе на думці, що так, як Таня, не готує ніхто. Шаурма зі свининою в цьому новомодному закладі Харкова геть не сподобалася.

Свідок запізнювався. У таких ситуаціях Єгор починав страшенно нервувати: ану ж не прийде? Скляр набрав номер такого собі Андрія Буянкіна, чоловік відхилив дзвінок. Слідчий насупився й захвилювався ще більше. Проте вже за пів хвилини двері маленького закладу, що спеціалізується на стріт-фуді, відчинилися, і він побачив низенького на зріст повного чоловіка.

«Схожий», – швидко вирішив.

Багато часу свідкові не знадобилося, аби вирізнити серед відвідувачів рудого поліцейського. Чоловік махнув рукою й

закрокував до Єгора.

– Извините за опоздание. Задержался в больнице, – поправив окуляри й присів навпроти. – Это ведь вы Егор Скляр?

Єгор похитав головою. Його ні з ким не сплутаєш. Чоловік із цікавістю роздивлявся слідчого. І до цього Єгорові теж не звикати.

– То розкажіть, як все було, – відразу перейшов до справи Єгор, не бажаючи гаяти час на порожні балачки. А найголовніше – зупинити це безцеремонне споглядання. Так, рудий. Так, дуже. Ну то й що?

Буянкін знітився. Він не чекав такого початку розмови. Єгор не усміхався, натомість спопеляв недобррозичливим поглядом. «Типичный мент», – подумалося. Несподівано йому захотілося якомога швидше завершити цю зустріч. Та й насправді вона зі самого початку не передбачала нічого приємного. Адже події, про які вони мали спілкуватися, – біль усього життя.

– То як це трапилося?

Буянкін зітхнув. Давноминулі події з'явилися перед очима так, немов все трапилося тільки вчора.

– На самом деле, очень быстро и непонятно. Мы ненадолго оставили Игоря во дворе в коляске. А когда жена вышла к нему, ребенка уже не было.

– У вас на подвір'ї немає собаки? – здивувався Скляр.

– Отравили как раз за несколько дней до этого. Еще не успели завести новую.

– Кто отруїв? Ви знаєте?

– Ну, уверен, тот, кто украл ребенка. Сначала мы думали на кого-то из соседей. Ну, знаете, бывают ведь вредные, – він поправив окуляри й нервово погладив вуса. – Только после похищения ребенка мы поняли, что к чему.

Єгор замислився. Гарно продумано: до викрадення готувалися.

Напередодні вони з Льонею заїжджали до сиротинця, в якому виросла Олександра Альтман. Учора він довго сушив мозок, і єдине, що спало на думку, – довідатися більше про загиблу. Виявилося, у притулку не мають жодної інформації про підопічну. Кількамісячну

дитину підклали під двері. Дешевий одяг, соска, маленька ганчір'яна лялька, – усе, що мала при собі Олександра Альтман.

Настрій Склєра впав до найнижчої позначки. Єдине, що вдалося довідатися про жертву, – лише імена її друзів із сиротинця. Двоє з них покинуло місто відразу після випуску. З двома жінка продовжувала спілкуватися й у дорослому віці. Та ці люди виявилися серед тих, з ким Бовтун особисто спілкувався. Принаймні поки жодних підстав підозрювати в чомусь цих людей.

Сьогодні ж вранці Єгорові спало на думку перевірити, чи не зникали діти в період, коли народилася Олександра Альтман. Хтозна, можливо, зникнення подружжя пов'язане із загадковим минулим саме дружини? За роки служби Єгор бачив чимало несподіваного.

Бовтун знехотя перевінив інформацію про зникнення дітей у період народження Олександри. Сам він скептично сприйняв версію приятеля. Оперативник дуже здивувався, коли довідався, що такий випадок справді відбувся. Щоправда, викрали кількамісячного хлопчика. У селі поблизу Харкова.

– Дитину так і не знайшли? – більше констатував, ніж запитав Склєр.

Він встиг ознайомитися зі справою багаторічної давнини, тож прекрасно знав, чим все завершилося.

Чоловік похитав головою. Думками він полинув у минуле, пригадуючи події дня, який назавжди змінив життя його та дружини. Їхній шлюб не пережив трагедії, і ось уже майже двадцять років, як вони розлучилися. Дружина так і живе в селі з двома старшими синами, він же ж перебрався до обласного центру майже сім років тому.

– Нам сказали, что это могли быть цыгане. Забрали ребенка для попрошайничества. Ну, или кто-то украл на... – чоловік запнувся, та врешті знайшов у собі сили доказати, – органи.

Єгор стиснув кулаки. Усередині закипала кров: несправедливість у світі ніколи не буде подолана.

– Ну а ви не чули, щоб зникали дівчатка? – обережно поцікавився.

Роздратування, яке опанувало через спізнення свідка, поступилося співчуттю. Слідак навіть не сумнівався, що сьогодні цей чоловік із поцяткованим віспою обличчям та сумними очима так і не зможе забути їхню розмову. Не зможе навіть через тиждень чи два.

– Пропадали, – ствердно похитав головою. – В то же время, когда и наш ребенок.

Єгор відчув, як серце від хвилювання несамовито застукало в грудях: він спитав, аби спитати, не очікуючи позитивної відповіді.

– Но ребенка быстро нашли.

Єгор боляче впав із сьомого неба на землю.

– Знаю, нам следователь рассказывал. Думали, что похищения связаны, но потом оказалось, нет.

– Дитину повернули батькам?

– Думаю, да, – стенов плечима свідок.

* * *

Харків. Середа, 6 листопада 2019 року. 20:25

Єгор перевірів інформацію, надану свідком, і виявив, що в період, коли зник його син, справді викрадали дівчинку. Дитину швидко повернули батькам, тож Бовтун не звернув увагу на цю справу. Проте увагу звернув Скляр.

Дівчинку на ім'я Еліна Самборська викрали в липні 1993 року й повернули за три тижні. Скляр поцікавився родиною дитини та як склалася їхня доля. Багато часу йому не знадобилося, аби встановити, що сім'я Самборських – партнери Альтманів по бізнесу.

Дізнавшись цей факт, слідчий відразу поїхав із ними поспілкуватися. Валерій Самборський та його дружина Віра Самборська підтвердили інформацію. От тільки дитину повернули хворою на запалення легень, Еліна не вижила.

Розчарованим Скляр поїхав до себе в готель. Десь у душі підозрював, що в цій історії не може бути все так просто. Зникнення дитини Самборських, а за деякий час поява однолітки їхньої доньки в сиротинці. Така собі Олександра Альтман з'явилася нізвідки, без жодної інформації про батьків та місце появи на світ.

«Щось тут не так», – переймався слідчий.

У збіги Єгор Скляр не вірив.

* * *

Харків. Четвер, 7 листопада 2019 року. 15:14

Власта Коваль прибула до Харкова напередодні, оселилася в готелі й відразу ж почала знайомство з новим містом. На сході України патрульна опинилася вперше, тож їй страшенно цікаво було побачити якомога більше. Вона передчувала цікавий досвід. Без сумніву, канадські колеги мають, що розповісти.

Свою службу Власта дуже любила, проте інколи вона здавалася їй нудною. Надто в спокійні зміни. Хотілося більше гострих моментів. Та в тихому провінційному містечку годі на них чекати. Інколи життя здавалося занадто прісним. Вона згадала про доньку, завдяки якій зараз тут перебувала. Зателефонувала Каті й перепитала, що малá хоче отримати в якості сувеніру.

– Придумала вже? – з сяючими очима Власта роздивлялася вулиці великого міста.

– Ой, мамусю, що привезеш, – те й буде, – запевнила дівчинка.

– Ну дивись, у тебе ще є час подумати, поки я не привезла тобі щось, що буде потім пилитися в шафі, – посміхаючись, попередила доньку.

Вони ще трохи побалакали, відтак патрульна продовжила прогулянку містом. Скоро зателефонував Артем, і вона зі запалом

поділилася новими враженнями. У Харкові він бував кілька разів, тож мав змогу чимало порадити. Зокрема, де смачно повечеряти. Що Власта залюбки й зробила після довгої розмови з ним.

Зранку в четвер пройшла реєстрацію, і стажування розпочалося. Ще першого дня в готелі вона познайомилася з колегами, які прибули до колишньої столиці України з тією самою метою, що й вона, тому нині почувалася спокійніше й впевненіше. За підвищення кваліфікації Власта взялася з величезним ентузіазмом.

Піднесення не тривало довго. Після закінчення навчання першого дня група патрульних зіштовхнулася з групою інших колег. Власта зрозуміла, що це слідчі, коли побачила поміж них Єгора Скляра. Слідак здивовано вп'явся поглядом у патрульну, привітався кивком голови, відтак пройшов повз, гукаючи когось з однокорупників. Власта і досі пам'ятала, з якою зневагою він ставився до неї тільки тому, що вона патрульна. А ще, він вважав, що жінкам не місце в поліції.

Власта ще довго цього дня не могла повірити своєму «щастю».

* * *

Харків. Четвер, 7 листопада 2019 року. 17:02

– Єгоре, чого ти причепився до цієї дитини? – сьогодні Бовтун був не в гуморі.

Голова йшла обертом від чималої кількості справ.

Скляр зручно вмовився на місці Вікторії й вголос розмірковував про справу. Також у думках він не міг надивуватися, що зустрів сьогодні Власту Коваль. Чому з усіх патрульних до Харкова відправили саме її?

Бовтуна він майже не бачив за купою пакунків із доказами з різних справ, якими був завалений стіл оперативника. Приятелю дісталися як свої, так і справи колеги. Стіл Вікторії натомість стояв

майже порожнім, папери та канцелярські приналежності на ньому акуратно складені.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

КСЕНІЯ ЦИГАНЧУК
КУБИК РУБІКА

FOLIO

ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ДЕТЕКТИВ

Примечания

1

Платівки-мінйони – платівки діаметром 17,5 см.

[Повернутися](#)

2

Вбивство Камілли Пасічник – справа Єгора Склера та Власти Коваль, яку вони розслідують у другій книзі поліцейського детективу «Убивця з підземелля» (засновано на реальних подіях).

[Повернутися](#)

3

Марк Гудман «Злочини майбутнього» – Автор праці – провідний світовий спеціаліст у галузі глобальної безпеки. У книзі розповідає про злочини, які загрожують світові у результаті поширення інтернету та ґаджетів.

[Повернутися](#)

4

Поза трупа в йозі (шавасана). Мета асани – наслідувати труп. Людина лежить, не рухаючись, при цьому зберігає спокій при повній свідомості. Таким чином, вчиться розслаблятися.

[Повернутися](#)

5

Синабон – булочка з корицею.

[Повернутися](#)

6

Солі (солі для ванн) – загальна неофіційна назва групи дизайнерських наркотиків. Білий порошок, схожий на легальну сіль для ванн. Надзвичайно небезпечні для організму людини.

[Повернутися](#)

7

«Закладка» – так називають пакунок із наркотиками, який залишають у потаємних місцях для продажу (наприклад, під невеликим каменем на клумбі чи в стічній трубі). Після оплати людина отримує координати, де знайти «закладку».

[Повернутися](#)

8

Fresh Line – мережа сендвіч-барів.

[Повернутися](#)

9

«Я в танку» – вислів, що означає «Мене ні для кого не існує».

[Повернутися](#)

10

«Поліна» – підрозділ поліції, що протидіє домашньому насильству (Поліція проти насильства). До складу мобільних груп входять

дільничні офіцери поліції, працівники ювенальної поліції, слідство карного розшуку, також може бути екіпаж патрульної поліції.

[Повернутися](#)

11

Сумська – головна вулиця Харкова.

[Повернутися](#)

12

Барбершоп – чоловіча перукарня.

[Повернутися](#)

13

Освідування – у даному випадку мається на увазі перевірка на стан алкогольного сп'яніння.

[Повернутися](#)

14

178-а стаття адміністративного кодексу України – розпивання пива, алкогольних, слабоалкогольних напоїв у заборонених законом місцях або поява в громадському місці в стані алкогольного сп'яніння.

[Повернутися](#)

15

Екіпаж – патрульні екіпажі зазвичай складаються з двох напарників, що патрулюють місто на службовому автомобілі.

[Повернутися](#)

16

Відінська – одна з вулиць м. Рівне

[Повернутися](#)

17

«Мікадо» – алкогольний напій, виготовлений із натурального вина та настою сливи.

[Повернутися](#)

18

Стабільне положення – бокове положення, в яке поміщається людина в несвідомому стані, але з наявністю дихання, в очікуванні приїзду швидкої.

[Повернутися](#)